sosyalist işçi

www.sosyalistisci.org

DEVRİMCİ, ANTİKAPİTALİST HAFTALIK GAZETE

SAYI: 334 ■ 19 Eylül 2008 ■ 1 YTL

Yeter artık!

DTP'yi kapatmayın vekillere dokunmayın

Kürt halkının temsilcisi, milyonlarca insanın oy verip desteklediği Demokratik Toplum Partisi (DTP) hakkında kapatma süreci ilerliyor.

22 Temmuz 2007 seçimlerinde 1 milyon 700 bin oy alarak meclise giren, grup kuran, hali hazırda bir çok yerel yönetimde işbaşında olan DTP'nin siyasal faaliyetleri baskıyla sürekli engellendi.

DTP'li vekiller mecliste muhattap alınmazken, bir çok DTP binası saldırıya uğradı, bir çok DTP üye ve yöneticisi hakkında davalar açıldı. Şimdiyse kapatılmak isteniyor.

DTP'nin kaderi önceki Kürt partileri gibi olmamalı. AKP'yi kapatmayan Anayasa Mahkemesi, DTP'yi de kapatmamalı.

DTP barışı , Kürtlerin ve Türklerin eşit yurttaşlar olarak birlikte yaşamasını savunan bir parti. Eğer kapatılırsa 24 yıldır süren savaş ve Kürt sorununda çözümsüzlük devam edecek.

Artık yeter! Ölüm değil, çözümün zamanı geldi. Bu anlamsız savaş için yoksullaştırılan Türk emekçilerin Kürtler gibi barışa ve diyaloga ihtiyacı var. DTP'ye, kardeşime, barışa dokunmayın!

12 Eylül'de darbelere karşı üçüncü adım

Tüm darbelere karşı olanlar üçüncü adımı 12 Eylül'de attı.

İstanbul'daki darbeye karşı ses çıkar yürüyüşünden yeni darbelere karşı güçlü bir ses yükseldi.

Darbelere Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu, şimdi 20 Ekim'de Silivri'de gerçekleşecek Ergenekon duruşmasında gösteri yapmaya hazırlanıyor.

Hareketin kazanması için

Neden bir siyasal örgüte ihtiyacımız var?

Sayfa 9

Irak, işgal ve direniş

Görünenler ve gerçekler

Sayfa 8

12 Eylül darbecileri Vicdan Mahkemesi'nde yargılandı, karar:

"Sonsuza kadar itibarsızlaştırma"

Sayfa 9-10

Güney Amerika'da emperyalizmin krizi derinleşiyor

Zenginler yoksullara karşı ayaklanıyor

Sayfa 5

Başbakan Tuzla'da patronlara moral tazeliyor

Tuzla'da işçi ölümlerini önlemeye dönük ciddi önlemler almayan hükümet, tersane açılışlarına, gemi indirme törenlerine katılmaktan geri kalmıyor. Başbakan Erdoğan daha önce de kendi bakanlığı tarafından kapatılma cezası verilen bir tersanenin korsan açılış törenine katılıştı. Açılışına katıldığı o tersane hiçbir güvenlik önlemi almayan ve iş kazalarının en çok yaşandığı tersanelerden birisi idi.

Tuzla'da tersanelerde şu ana kadar 109 işçi hayatını kaybetti. İşçilerin büyük kısmı önlenebilir basit kazalardan dolayı hayatlarını kaybettiler. En son 3 işçi kum torbası yerine konulduğu filikanın düşmesiyle boğularak öldüler.

Patronlar kâr etsin yeter

Erdoğan, işçi ölümlerinin yoğun olduğu bu bölgeye tekrar giderek bir geminin denize indirilme törenine katıldı. Yeterli güvenlik önlemleri almayan işletmelerin törenine katılmak bir yana başbakan açılışta yaptığı konuşmayla yaşanan ölümleri neredeyse doğal olarak kabul etti. 2002 yılında Tuzla'da çalışan işçi sayısı 5000 iken, bugün bu rakamın 35 bine çıktığını söyleyen başbakan yaşanan iş kazalarını bunun doğal sonucu olduğunu söyledi.

Aynı törende tersane sahibi Metin Kalkavan'da yaptığı konuşmada, filika kazasını cinayet olarak gösteren medyaya yüklendi. Kum torbası yerine filikaya insan bindirilmesinin hata olmadığını söyleyen Kalkavan, suçu Çin malı filikaya attı.

Başbakanın neredeyse her ölüm sonrası Tuzla'ya tersane patronlarına güven tazeleyici, moral verici ziyareti önümüzdeki dönemde cinayet olarak adlandırılabilecek iş kazalarının devam edeceğini gösteriyor.

Travesti ve transseksüellere şiddet

Eryaman davasında sona gelindi

2006'nın Nisan ayında Ankara'nın Eryaman semtinde travesti ve transseksüellere dönük bir dizi saldırı gerçekleştirildi. Saldırılar planlıydı ve şiddetin ötesinde linçe, yani katletmeye dönüktü. Bu saldırılarda çok sayıda travesti ve transseksüel ağır şekilde yaralandı.Yaralananlara tekrar tekrar saldırıldı ve öldürülmek istendi. 25-30 kişilik faşist bir çetenin gerçekleştirdiği bu saldırıları polis izlemekle yetindi. Hatta sadece izlemekle yetinmeyen polis, travesti ve transseksüelleri tehdit ederek semtten sürmeye çalıştı. Silah kullanan, satır kullanan bu saldırganlardan sadece dördü hakkında dava açıldı. İkisi tutuklu ikisi tutuksuz olmak üzere.

Saldırganlar ve yakınları her mahkeme sürecini bir tehdit gösterisine dönüştürdüler. Şimdi mahkemede karar aşamasına gelindi. Pembe Hayat LGBTT Dayanışma Derneği, mahkemeyi birlikte izlemek için çağrı yapıyor. Bu çağrıya uymak ve tehditlere boyun eğmediğimizi göstermek için 18 Eylül Perşembe günü saat 10.00'da Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nde olalım.

ABD Genelkurmay Başkanı Türkiye'de

Niye geldi, ne istiyor?

ABD Genelkurmay Başkanı Oramiral Mike Mullen Türkiye'yi ziyaret etti. İlk görüşmesini Başbakan Erdoğan ile yapan genelkurmay başkanı sırasıyla Cumhurbaşkanı Gül ve Genelkurmay Başkanı İlker Başbuğla da görüştü. Ziyaretin ayırt edici yönlerinden biri, çiçeği burnunda Genelkurmay Başkanı Başbuğ'un ilk diplomatik ziyaretçisinin ABD Genelkurmay Başkanı olmasıydı.

ABD Genelkurmay Başkanı daha önce de İsrail'i ziyaret etmiş ve bu ziyaret kamuoyuna yansıdığı kadar bütünüyle İran'a operasyon üzerine odaklanmıştı. İsrail dış politikası uzun süredir İran'a saldırmanın kaçınılmaz olduğunu anlatan görüşe sahip. Bu nedenle İsrail ziyareti diplomasinin değil askeri taktiklerin konuşulduğu bir zeminde gerçekleştirilmişti.

İşgalde zor günler

ABD uzun süredir işgal ettiği Afganistan ve Irak'ta zor günler geçiriyor. Bu iki ülkedeki işgale karşı direniş ABD'nin bütün baskılarına karşın giderek güç kazanıyor. Her iki ülkede de askeri taktikler üzerine kurulu politika artık bir işe yaramıyor. ABD gün geçtikçe bataklığa doğru yuvarlanıyor. Örneğin geçtiğimiz günlerde Irak'ta yaşanan bir olay özellikle Amerikan kamuoyunu şok etti. Amerikan hava birliğine bağlı 21 asker intihar girişiminde bulundu. Askerlerden sadece beşi kurtuldu 16'sı ise öldü. Bu ABD'nin sadece direnişçilerle değil kendi askerleriyle de başının dertte olduğunu gösteriyor.

ABD eski doğu bloğu ülkelerini uzun süredir NATO'ya dahil etmek için büyük çaba harcıyor. Rusya'nın yanı başında olan Gürcistan'da bu ülkeler arasında. Fakat Rusya'nın Gürcistan'a müdahalesi ve emperyalist oyunda kendisinin de olduğunu ilan etmesi, bu dış politika stratejisini bir ölçüde sarstı. Rusya'nın saldırganlığına ABD'nin verdiği yanıt bölgeye savaş gemilerini yollamak oldu. Bu gemiler Türkiye karasuları üzerinden bölgeye akın ediyor.

Bölgedeki bu istikrarsızlık ve savaş naralarının arasında ABD Genelkurmay Başkanı'nın Türkiye ziyareti söylendiği gibi rutin ve sıradan bir ziyaret olamaz. İran'a saldırı da dahil olmak üzere, bölgedeki yeni savaşlar için Türkiye'yi Amerikan dış politikasına uyarlama çabası olarak görmek gerekir ziyareti. Bu nedenle başbakan da dahil olmak üzere, ABD Genelkurmay Başkanı'nın görüştüğü bütün yetkililer, bu ziyarette nelerin konuşulduğunu bütün ayrıntılarıyla açıkça kamuoyuyla paylaşmak zorundadır.

Adalet Bakanı'ndan 301. madde yargılamalarına yeşil ışık

TCK'nın Türklüğe hakareti düzenleyen ve düşünce özgürlüğünün önündeki en büyük hukuki engellerden biri olan 301. Maddeye ilişkin 8 Mayıs 2008'de yürürlüğe giren değişikliğin yetersiz olduğunu daha önce gazete sayfalarında tartışmıştık. Özüne dokunulmayan maddede yapılan en radikal değişiklik soruşturma açılması izninin adalet bakanına bırakılmasıydı. Yani hukuk ve adalet, bakanın insafına terk edilmişti.

Yasal düzenlemenin yürürlüğe girmesiyle var olan davaların durdurulması bazı çevrelerde ufakta olsa iyimserliğe yol açmıştı. Oysa bakanın önüne hemen soruşturmaya devam edilmesi için 249 başvuru geldi.

Bakan yaptığı inceleme sonucu! 249 başvurunun 115'ine soruşturma açılmasına izin vermezken, 36'sına ise izin verdi. 98 davanın incelemesi ise halen sürüyor.

Soruşturmasına izin verilen davalardan biri ise Temel Demirer hakkındaki dava. Temel Demirer'e, Hrant Dink'in öldürülmesinden sonra yaptığı basın açıklaması nedeniyle 'halkı kin veya düşmanlığa tahrik veya aşağılama' ile 'Türklüğü, Cumhuriyeti, devletin kurum ve organlarını aşağılama' suçlarına ilişkin TCK'nın 216/1. ve 301/1. maddeleri uyarınca dava açılmıştı.

301. madde bu ülkede bir cinayeti kınamayı bile yasaklayacak ve cezalandıracak kadar geri bir madde.

Şimdi bu maddenin savunusu ve keyfi kullanımı yapılan değişiklikle bakana verilmiş durumda. Aslında değişen pek bir şey yok.

Temel Demirer'in 301"den yargılanmasına neden sözleri: "Hrant Dink'in sadece bir Ermeni olduğu için değil, bu ülkede soykırım olduğu gerçeğini ifade ettiği için katledildi"

Milyonlar açlık sınırına itiliyor

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) geçen ay, Türkiye'de açlık ve yoksulluk sınırını açıkladığında büyük tartışmalara neden olmuştu. TÜİK, 255 YTL'yi açlık, 660YTL'yi de yoksulluk sınırı olarak açıklamıştı. Üstelik bu rakamlar 4 kişilik aile için geçerliydi. Günlük 8.5 ytl'yi 4 kişilik aile için açlık sınırı olarak gösteren TÜİK burjuva basının da alay konusu olmuştu. Muhabirler çarşıya pazara çıkarak 8.5 liraya neler alınabileceğini göstermişlerdi. Eldeki para 8.5 ytl olunca alışveriş kolaylaşıyor elbette. 100 gram peynir, 3 ekmek, 3 domates, 3 salatalık, 1'de margarin 4 kişilik ailenin 3 öğünde toplam yiyeceği yiyecek miktarı olarak TÜİK'in gösterdiği sınır. Oysa farklı çalışmalar sınırın ne olduğu konusunda başka gerçekleri gün yüzüne çıkarıyor.

Kamu çalışanları yoksulluk sınırının altında

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) Araştırma Merkezi'nin yaptığı çalışmaya göre 4 kişilik bir ailenin alması gereken temel besinler hesaba katıldığında, kamu çalışanının aldığı maaşla 7 gün için yoksulluk sınırında, 23 gün içinde açlık sınırında yaşıyor. Araştırmaya göre 4 kişilik ailenin minimum gıda, içecek gibi gereksinimleri için aylık 730 YTL gerekiyor. Bu oran geçen yıl 647 YTL idi. Kamu çalışanlarına bu sene yapılan zam oranı bu açığı kesinlikle karşılamıyor. Yine KESK'in araştırmasına göre 4 kişilik bir aile için yoksulluk sınırı ise 2.310 YTL tutarında. Bu ise kamu çalışanlarının bugünkü ortalama maaşının 1.200 YTL üzerinde bir rakam.

Bütün emekçiler gün geçtikçe alım gücünde giderek gerilerken, devletin kurumlarının açıkladığı rakamlar geniş yığınlarla dalga geçmekten başka bir anlam taşımıyor.

sosyalist işçi

Darbelere ve Ergenekon'a karşı mücadele

12 Eylül'de her tarafta gösteriler oldu. Bu gösterilerin çoğunda 12 Eylül'ün yanı sıra Ergenekon çetesi de protesto edildi.

İstanbul'da 14 Eylül günü yapılan gösteride Ergenekon Dağıtılsın deniyordu. Bu çağrının altındaki örgütlerin bir kısmı yakın zamana kadar "*Ergenekon'dan sol için yararlı birşey çıkmaz*" diyor ve Ergenekon'u "*AKP'nin psikolojik harekatı*" ya da Fethullahçı bir girişim olarak tanımlıyordu.

Demek ki aradan geçen sürede ortaya çıkan gerçekler bu siyasi grupların düşüncelerinin değişmesine yol açmış.

Demek ki bu gruplar 21 Haziran'da darbelere karşı İstanbul'da İstiklal Caddesi'nde yürüyenleri eleştirirken haksızlık yapmışlar. Ama olsun, devrimci sosyalistler o günde '*gelin darbelere karşı yürüyün, mücadele edin*' diyorlardı ve bu çağrımıza çok geçte olsa yanıt geldi. Bunu ancak seviniriz.

İzmir'de DİSK'in başını çektiği, TKP'nin ülke çapında katıldığı gösteri ise vahimdi. Türk bayrakları, Atatürk resimleri, CHP ve DSP milletvekilleri ve sayısız sol örgüt yanyanaydı. Ergenekon'dan, darbelerden kimse bahsetmedi.

Bugünkü darbe girişimlerine karşı çıkmadan, Ergenekon'a karşı tutum almadan nasıl 12 Eylül'e karşı çıkılabilir?

12 Eylül ve 12 Mart'ın haklı olarak hesabını sormak isteyenler önce bugünkü darbe girişimlerine karşı çıkmak zorunda.

Darbelere karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu Ergenekon çetesinin 20 Ekim'deki ilk duruşmasına, Silivri'ye gidiyor.

Çetelerden hesap sormaya, darbecilerden hesap sormaya gidiyor. Devrimci sosyalistler bu adımı bütün güçleriyle destekleyecekler.

DTP kapatılmasın

DTP davası Anayasa Mahkemesi'nde görüşülmeye başlanıyor.

Bugün DTP yasal platformda Kürtlerin en açık temsilcisi. Onun kapatılması bir süre daha çözümsüzlüğü tercih etmek olacaktır. DTP'nin kapatılması bir kere daha milyonlarca Kürt'ün oylarının çöpe atılması olacaktır.

Bugün DTP'nin savunulması acil bir gerekliliktir. Türkiye'de barış isteyen herkes, Kürt sorununun çözümünü isteyen herkes DTP'nin kapatılmasına karşı çıkmak zorunda.

12 Eylül ve Aradan geçen 28 yıl

Doğan TARKAN

12 Eylül'ün yarattığı tahribatın boyutları çok açık. Yarım milyonun üzerinde insan gözaltına alındı. Yüz binlerce insana işkence yapıldı ve bine yakın insan öldürüldü.

Başta anayasa olmak üzere sayısız önlemle toplum yeniden biçimlendirildi. Kısacası 12 Eylül toplumu bir silindir gibi ezdi.

12 Mart'ta daha küçük bir sosyalist hareketi benzer bir şekilde ezmişti. Üç yoldaşımız idam edildi. Onlarcası işkence de ya da çatışmalarda öldürüldü. 12 Eylül'de olduğu gibi grevler yasaklandı, partilerin yanı sıra sendikalar kapatıldı.

12 Eylül'ün tahribatı çok yüksekti, ama 12 Mart'ın tahribatını da küçümsemek mümkün değil. Sosyalist hareketin o zamanlar daha küçük, daha zayıf olduğunu da unutmamak gerekir.

12 Mart'ın ardından yükselen bir hareket geldi. Sol hızla toparlandı. Devletçi, kemalist CHP sola kaymak zorunda kaldı. 1990'ların gerici Ecevit'i 1973'de ortanın solcusu oldu. "*Toprak işleyenin, su kullananın*" dedi. 12 Mart'ın ardından sendikalar büyüdü. Öğrenci hareketi yayıldı. Solun bir kesimi kemalizm ile hesaplaşmaya girişti. Kısacası 12 Mart'tan sonra sol yeniden ileriye doğru fırlayabildi.

12 Eylül'den sonra solun durumu ortada. Eskiden durum kabul edilmiyord,u ama artık herkesin solun durumunun iyi olmadığını görüyor, kabul ediyor. Ama bu duruma ilişkin açıklamalar yanlış.

En yaygın açıklama 12 Eylül. Hemen hemen herkes 12 Eylül'ün verdiği tahribatı vurguluyor.

Oysa 12 Eylül'ün üzerinden tam 28 yıl geçti. Bugün mücadeleye atılanların hiçbiri o günlerde yoktu. Onların anneleri, babaları bile 12 Eylül'de çocuktu. Yani neredeyse aradan iki nesil geçti ve hala bugünkü durumun nedenini 12 Eylül diye açıklamaya çalışmanın bir anlamı yok.

12 Eylül'ün etkilerini unutmamak gerekir, ama bugünkü durumu onunla açıklamak gerçeklerle yüzleşmekten kaçmaktır.

12 Eylül sonrası dünya önemli, çok önemli bir gelişme yaşadı. 1989'da önce Doğu Avrupa, sonra 1991'de Sovyetler Birliği çöktü. Bu iki gelişme dünyanın her yerinde işçi hareketlerini ve sosyalistleri derinden etkiledi.

Egemen sınıflar bir yandan Doğu Bloku'nda hakim olan stalinizmi "sosyalist", "komünist" olarak tanımlarken diğer yandan da bu ülkelerde işçi ve emekçiler için yaşam koşullarını alabildiğine teşhir ediyorlar.

Sosyalistler ise Doğu Avrupa'da ve SSCB'de sosyalizm olduğunu savunurken baskıyı, diktatörlüğü ve ekonomik geriliği, nükleer silahlarla dünyanın geleceğini tehdit etmeyi, dünyayı alabildiğine kirletmeyi, sömürüyü, askeri rejimleri de sosyalizm olarak kabul etmekte. Bütün bunların sosyalizm olarak tanımlanması ise açık ki büyük yığınların sosyalizmden uzaklaşmasının başlıca nedeni.

12 Mart sonrası ile 12 Eylül sonrasının bir başka önemli farkı daha var. 12 Mart sonrasında dünyada henüz 1968 dalgası bitmemişti. Son günlerine geliyordu, ama bitmemişti.

12 Eylül sonrasında ise dünya yeni-liberal saldırının en azgın günlerini yaşıyordu. 2000 yılına kadar dünya yeni-liberalizme karşı kazanma umudu olan bir hareketle karşılaşmadı. 2000'lerdeki hareket ise Türk solunun büyük kesimlerince görmemezden gelinmeye ve karalanmaya çalışıldı.

Son bir noktaya daha değinmek gerekir. Türkiye'de 12 Eylül'ün ardından 2 askeri muhtıra verildi. 28 Şubat ve 27 Nisan 2007. Devrimci sosyalistler hariç sol esas olarak bu muhtıralara karşı sessiz kaldı. Üçüncü yol aradı. Bugün dahi solun önemli kesimleriartık bütünüyle teşhir olmuş olan darbe girişimlerine karşı tutum alamıyor.

Ergeneokon'a açıkça sokakta karşı çıkamıyor. Kemalizm ile hesaplaşamıyor. Bu da solun bugünkü zayıflığının bir başka ve çok önemli nedenidir.

Öğrenci hareketinin önünü açmak

Volkan AKYILDIRIM

Ağır çekim darbenin cephelerinden biri üniversiteler. YÖK ve Üniversiteler Arası Kurul, düne kadar TSK, Yargıtay ve Danıştay gibi muhtıra veriyordu. Ergenekon davası sanıklarının yöneticisi olduğu darbe yanlısı Atatürkçü Düşünce Derneği, başkanı Ergenekon sanığı Türk Öğrenci Birliği darbeci rektörlerin desteğini alarak tüm üniversitelerde örgütlendi, buralardan cumhuriyet mitinglerine katılımı organize etti. Sol etiketli ulusalcı gruplar epey zamandır okullarda darbe kışkırtıcılığı yapıyor, sosyalist öğrencilere saldırıyor. MHP'li ve BBP'li faşistlerin sistematik saldırıları ise yılgınlık yaratmak amacıyla devam ediyor.

Türkiye'de politik atmosfer neyse üniversitelerde de bu hava solunur. Toplumun büyük çoğunluğunun demokrasiden yana tutum aldığı Türkiye'deki darbe yanlısı kemalist azınlık açık ki yeni öğretim döneminde de üniversiteleri mekan seçecek. Kimileri şimdiden okullarda türban yasağının sürdürücüsü olacaklarını açıkladı bile.

Sosyalist öğrenciler üniversitelerde darbeye ve Ergenekon'a dur demeliler. Kemalist ailelerden gelen öğrencilerin kışkırtılmasına izin vermemeliler.

Darbe tartışmaları, darbecilerin toplumu suni olarak laik şeriatçı diye bölmesi nasıl yeni-liberal ekonomik saldırıların üzerini örtüyorsa, Türkiye'deki politik saflaşma üniversitelerin gerçek sorunlarının tartışılmasını engelliyor.

Üniversitelerde tek dert darbeciler, Ergenekoncular ve ülkücüler değil. Artışı önlenmeyen harçlar, her işlemde alınan katkı payları, kalitesiz eğitim, paralı ulaşım, yüksek kiralar, pahalı yemekler, gasp edilen medikolar, okulların ticarethaneye dönüştürülmesi, yasaklar. Bunlar konuşulamıyor.

Konuşulmamasının nedeni çoğu zaman düşünüldüğü gibi öğrencilerin apolitik olması, hiçbir şeyle ilgilenmemesi değil. Öğrencilerin dışındaki toplumsal kesimlerde kitlesel mücadeleler vermiyor. Ancak tüm Türkiye tartışıyor. Emekçi sınıflar ve ezilenler, kendilerini ifade edecek kanallar arıyor. Çoğu zaman bu kanalları bulamıyor ve kenarda duruyor. Öğrenci gençliği toplumun geri kalanından ayrı tutmak hata olur. Öğrenciler de kendilerini, talep ve arzularını ifade edebilecek kanallardan yoksunlar.

Nasıl bir örgütlenme?

Küçük sol grupların eylem birlikleri, platformlar ve Genç-Sen gibi örgütlenmeler öğrenci hareketinin gelişmesi için uygun araçlar değil.

Küçük sol gruplar durmadan örgütler kuruyor, tüzükler yazıyor, ilkeler sıralıyor. Ancak ortada bir hareket yok. Bu harekete katılan öğrencilerin kitlesel olarak katılıp destekledikleri örgütlenmeler de yok.

Öğrenciler yukarıdan kurulan, kendileri ne dayatılan, onay ve fikirleri alınmadan katılmaya çağrıldıkları örgütleri hiç mi hiç sevmiyor. Çünkü bu tip örgütlenmelere katılmak için oldukça keskin olmak, bir politik grubun üyesi olmak gerekiyor. Ancak öğrenci kitlesinin büyük çoğunluğu bir örgüte üye olmadığı gibi kendini keskin devrimci sözlerle de tanımlamıyor.

Öğrenci hareketinin önünün açılması bir yandan YÖK'e, darbeci rektörlere, ülkücü ve ulusalcı çetelere dur diyen diğer yandan okullardaki gerçek sorunlar üzerine öğrencilerin ortak taleplerini öne çıkaran kampanyaların inşasından geçiyor. Kampanyalar en geniş öğrenci kitlesine hitap edebilmeli. Tüm süreçler şeffaf ve demokratik olmalı. Kurullar ve yönetimlerle belirlenen hiyerarşiler olmamalı. Çatışmacı değil kitlesel ve barışçıl eylemler yapılmalı. Yeni bir öğrenci hareketi için uygun bir zemin ancak böyle yaratılabilir.

Türkiye tartışıyor, öğrenciler de tartışıyor. Sosyalistler bu tartışmaya net politik yanıtlar ve mücadele önerileriyle katılıp müdahale edebilirse üniversitelerde hava hızla değişebilir.

DSiP'e üye olun

0536 - 335 10 19

■ Darbeye karşıysan,
■ Kürt sorununda demokratik bir çözüm istiyorsan,
■ Cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşıysan
■ Tuzla'da ve başka yerlerde iş cinayetlerine karşıysan
■ Küresel ısınmaya, nükleer santrallara karşıysan

sosyalist işçi

Sosyalist İşçi her hafta savaşa, darbelere, ırkçılığa ve milliyetçiliğe, yeni liberalizme, cinsiyetçiliğe ve homofobiye karşı devrimci, antikapitalist bir yayın yapıyor. Ona omuz verebilirsiniz. Abone olun, dağıtımcılarımız size her hafta gazetenizi iletsinler ya da posta ile yollayalım. 5 sayı 10 YTL.

sosyalistisci@gmail.com - 0537 320 62 07

internet linkleri

barisarock.org
kureselbarisveadalet.org
kureseleylem.org
durde.org
mahalledenmeclise.org
hranticinadaleticin.com
tuzladaolumlereson.blogspot.com
7omilyonadim.org

"İşyerinde kadına yönelik tacizi kınıyoruz"

Tüm Bel-Sen üyesi bir kadın çalışanın geçtiğimiz ay işyerinde bir toplantı sırasında erkek yöneticinin sözlü tacizine uğramasını KESK bir açıklamayla protesto etti.

İşyerinde tacizin medyaya yansıyandan çok daha büyük boyutta yaşandığı vurgulandı.

KESK tacize uğrayan üyesini dönük sürecin takipçisi olacağını söyledi ve şöyle dedi: *"Öncelikle işyerinde cinsel tacizin; "Kişilik haklarını tehdit eden ve zedeleyen, belli bir cinsiyete mensup olma sebebiyle cinsel nitelikte veya başka türlü davranış şeklinde, özellikle üst yöneticiler ve mesai arkadaşları tarafından yapılan, arzu edilmeyen ve kabul edilemez söz, tutum ve davranışlar, cinsel tacizdir." biçiminde yasal tanımı yapılmalıdır. Cinsel taciz konusu mesleki eğitimlerin bir parçası olmalı; koruyucu tedbirler alınmalı ve yasal yaptırımların uygulanmasında kadının şikâyeti yeterli olmalıdır."*

28 Şubat darbesi yağmanın önünü açtı

İşçi aidatlarıyla gelen lüks yaşam

CHP İstanbul Milletvekili ve eski Türk-İş Başkanı Bayram Meral'in oğluna bağlattığı maaş dikkatleri sendika bürokratlarının ayrıcalıklarına çevirdi. Küfürlü konuşmalarıyla tanınan Meral'in oğluna Yol-İş'ten maaş bağlamasını soran gazetecilere yanıtı ilginçti: "*Herkes böyle yapmıyor mu?*" Meral'den sonra Türk-iş'in başına geçen Salih Kılıç ise danışmanlık adı altında her ay 5 bin YTL maaş aldığı ortaya çıktı. 28 Şubat darbesinin destekçilerinden ve Ergenekoncuların darbe toplantılarına katıldığı bilinen Kılıç ise benzer bir yanıt verdi: "*Kendi üzerindeki şeyi başka tarafa sıçratmasın. Ben Türk-İş başkanlığından ayrıldıktan sonra almaya başladım. Meral'inki kendisi alamadığı için oğlu üzerinde. Milletvekili maaşıyla birlikte. Bu, etik değil.*" Bu sözler sendikaların yağmalandığının ve niçin greve çıkmaktan kaçındıklarını açıklamakta.

Sendikaya üye olan her işçi her ay aidat verir. Aidatın nedeni grev fonu oluşturmaktır. Eğer patronlar işçilerin taleplerini kabul etmez ise sendika grev kararı alır. Topladığı aidatları grev sırasında ücret almayan işçilere vermek zorundadır. Eğer işçilerin kullanması için grev fonu yoksa grevde yoktur. Çünkü işçi çalışmak zorundadır. Sendika desteklemezse ya patronun talebini kabul eder ya da kapı dışarı edilir.

Türkiye'de sendika aidatları uzun yıllardır grev için kullanılmıyor, çünkü sendikalar greve çıkmaktan uzak duruyor. Toplanan aidatlar biriktikçe birikiyor. Sendika yöneticileri yüksek ücretler, altı ayda bir çift maaşlar, telefon faturasından benzine her şeyi sendikaya ödeterek yaşıyor. İşçilerin aidatları bankada faizler, bir çok yatırım ve gayri mülk alımıyla katlanıyor.

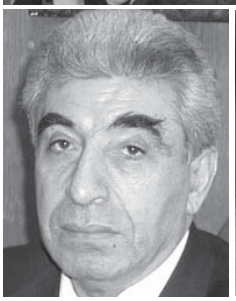

Bayram Meral

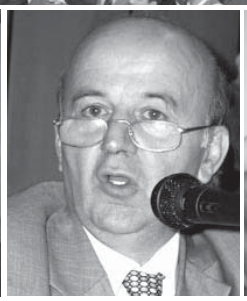

Salih Çevik

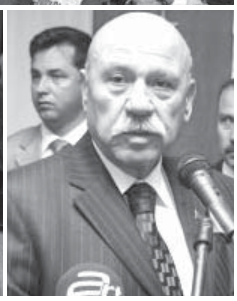

Mustafa Özbek

Başrolde ulusalcılar

Türk Metal Sendikası'nın 32 yıldır değişmez başkanı Mustafa Özbek'in yaptıkları açık bir örnek. Özbek, azgın bir MHP'li, sendikayı faşistlerin hakimiyetine sokmasıyla tanınıyor. Ulusalcıların en büyük finansörü durumundaki Özbek, televizyon kanalı, otelleri ve gaz dolum tesisinin yanı sıra onlarca gayrimenkule sahip. Kendi anlatımıyla fakir bir ailenin çocuğu olarak işçiliğe başlayan Özbek, sendika başkanlığı döneminde büyük bir servet edindi. Özbek, Cumhuriyet Gazetesi'nin yüzde 40'lık hissesine de sahip. 276 bin üyesi bulunan sendikanın yatırımlarının 1 milyar doları aştığı ifade ediliyor. Türk-Metal yıllardır grev yapmadığı gibi işkolundaki bir çok işyerinde de bilerek örgütlenmemesiyle tanınıyor.

Yol-İş Sendikası yeni yönetimi yolsuzluklar hakkında bir soruşturma başlattı. Ancak diğer sendikaların üzerinde bir denetim yok. 28 Şubat darbesi sürecinde sendika yasasında yapılan değişiklikle kamu denetimi dışına çıkarılan sendikalar, mali denetimlerini 10 yıldır kendileri yapıyor. Meral, Kılıç, Özbek gibi isimlerin o gün darbeyi neden desteklediklerini, işveren örgütleriyle neden uzlaştıklarını bugün açığa çıkıyor.

Sendikalara çöreklenmiş bürokrasinin panzehiri taban hareketidir. İşçilerin hem aidatlarına hem de sendikalarına sahip çıkmalarıdır.

Sendikacıyı o koltuğa oturtan işçilerdir, eğer işçiler oturtukları gibi koltuğu devirebileceklerini de gösterirlerse yolsuzluk yapmaya cesaret edemez.

İşçi sınıfının hak arama örgütü sendikalarda gerçek bir değişim gerekiyor.

GÖRÜŞ

Devletleştirmeli mi, devletleştirmemeli mi?

Amerika'nın dev konut kredisi şirketlerinden iki tanesi, Fannie Mae ile Freddie Mac, iflasın eşiğindeyken bu ay devletleştirildi. Amerika'da devrim olup da sosyalist ekonomiye geçiş başlamış değil. Bu işi yapan, George W. Bush'un neoliberal hükümeti!

Başka çare yoktu. Bu iki şirket, toplam $5.400 milyar değerinde konut kredisinden sorumluydu. Amerika'daki tüm konut kredilerinin yarısını bunlar vermişti. Çökmelerine izin verilseydi, konut sektörü bir daha toparlanamaz şekilde çökecekti.

Dahası, bu iki şirketin hisse senetlerine milyarlarca dolar yatırmış olan Avrupa ve Çin bankaları ciddi bir darbe yiyeceklerdi, zaten dünyanın her yerinde sallanmakta olan finans sektörü belki de dayanamayacağı bir yara alacaktı.

Devletleştirmesin de ne yapsın zavallı Bush!

Ben bu yazıyı yazmaya oturduğum sabah, daha düne kadar Amerika'nın dördüncü en büyük yatırım bankası olan Lehman Brothers iflas başvurusunda bulunacağını açıkladı. Amerika'da bugüne hemen 'Kara Pazar' adı takıldı. Çünkü aynı gün, bir zamanlar dünyanın en büyük sigorta şirketi olan AIG, Merkez Bankası'na başvurarak $40 milyar kısa vadeli kredi istedi ("vermezsen batarım" dediği belliydi). Yine aynı gün, Bank of America, Merrill Lynch'i satın aldığını açıkladı. Böylece, geçen Mart ayında devletleştirilen Bear Stearns'den sonra, Lehman ve Merrill de yok oldu. Amerikan yatırım bankacılığının ilk beş isminden üçü geçtiğimiz altı ay içinde tarihe karıştı.

Fannie Mae ile Freddie Mac niye batmanın eşiğine geldi? Çünkü ekonomi durgunlaştıkça, işsizlik arttıkça, aldığı konut kredilerinin aylık ödemelerini yapamayanların sayısı hergün artıyor. Şirketler verdikleri kredileri geri alamıyor. Üstelik, konut piyasası kilitlenmiş olduğu için, yeni kredi de veremiyor. Sadece finans sektöründe, Amerika'da bu yıl 100 bin kişi işini kaybetmiş. Kara Pazar ertesinde bu rakama 50 bin kişinin daha ekleneceği bekleniyor.

Geçen ay, Amerika'da işsizlik oranı yüzde 6,1 oldu. Bir önceki yıl yüzde 4,7 idi. İngiltere'de işsizliğin yıl sonunda 2 milyonu geçeceğinden korkuluyor. Bu durumda, yapılan devletleştirmelerin konut sektörünü kurtarabileceği çok kuşkulu. Daha çook bankanın batması bekleniyor.

Türkiye'de henüz hiçbir sektörde böylesi bir çöküş başlamadı. Ama dünya ekonomisindeki durgunluk ve iflaslar, doğal olarak, burada da etkisini gösterecğinin işaretlerini veriyor. Bu yılın ikinci çeyreğinde büyüme hızı yüzde 1,9 oldu. Hiç fena değil. Amerika ve İngiltere'ye kıyasla, harika. Ama 2002 yılının ilk çeyreğinden bu yana en düşük rakam!

Sanayi üretiminin artış hızı Temmuz ayında yüzde 3,4 oldu. Güzel. Ama aynı rakam geçen yıl 4,5, önceki yıl ise 8,7 idi.

Kısacası, kriz geliyor, kuşkumuz olmasın. Üretim düşecek, iflaslar artacak, yatırımlar azalacak, işsizlik çoğalacak.

Bu durum, tüm diğer etkileri bir yana, AKP hükümetinin hâlâ yüzde 50'ler civarında olan desteğini er veya geç kırmaya, eritmeye başlayacaktır.

O zaman, sol bir muhalefet için ideal koşullar ortaya çıkacak. Ama sol muhalefet çıkabilecek mi? Türk bayraklarıyla Mustafa Kemal portrelerine sarılmayan, İslam düşmanlığı ve darbe şakşakçılığı yapmayan bir sol muhalefet çıkabilecek mi? Çıkmazsa, AKP krizi de atlatıp onyıllarca (veya bir dahaki darbeye kadar) başımızda kalacak. Duyduk duymadık demeyin!

Roni Margulies

Güney Amerika'da ABD emperyalizmin krizi derinleşiyor

Zenginlerin yoksullara karşı ayaklanması

ABD emperyalizminin arka bahçesi Güney Amerika'da yaşadığı kriz derinleşiyor. Zenginlerin yoksulların temsilcisi Evo Morales iktidarına karşı başlattığı ayaklanmada kan döküldü. Venezüela ve Bolivya'danın ABD'ye rest çekip elçilerini sınırdışı etme kararı ile uluslarasılaşan kriz geçici diplomatik uzlaşmalarl şimdilikdindi. ancak radikal gelişmeler gündeme gelebilir.

Ağustos ayı başında Bolivya'da gerçekleşen halk oylamasında yüzde 60'dan fazla bir çoğunluk Morales'i seçmişti. Doğalgaz başta olmak üzere bir çok sektörün kamulaştırılmasına devam edeceğini açıklayan sol iktidar, zenginlerin yaşadığı bölgelerde nefretle karşılandı. Bolivya'nın zengin Santa Cruz, Tarija, Beni ve Pando eyaletlerinde Morales karşıtı dört aday referandumu kazandı ve valilik koltuklarını korudu.

Sokak çatışmalarının gelmesi gecikmedi. Referandum'dan 10 gün sonra zenginlerin sokak gösterileri başladı. Morales yanlıları da sokağa çıktı. Gösteriler şiddetlenerek sürdü.

Geçtiğimiz hafta Pando eyaletinde 16 çiftçinin cesetleri bulundu. Bolivya hükümeti, Pando Valisi Fernando Lopez'i "*Brezilyalı ve Perulu kiralık katiller tutarak*" çiftçileri öldürmekle suçladı. Zengin eyaletlerin ayrılıkçı valileri direneceklerini açıkladı. Güç aldıkları yer elbette ABD'deydi

ABD, Bolivya'da Morales'in iktidarını yıkmak için elinden geleni yapıyor.

Öte yandan Venezuella'da Chavez'in iktidarını yıkmak için çalışıyor. Chavez'in Kolombiya'da gerilla hareketi FARC'la hükümet arasında barış görüşmelerini örgütlemesi bardağı taşıran son damla olmuştu. ABD ve Kolombiya hükümetleri iki Venezüella temsilcisinin FARC'la ilişki kurmasını bahane ederek Chavez'e saldırı tehditleri yağdırdı. Chavez buna karşılık Bolivya ile dayanışma içinde olduğunu, Venezüella ordusunun Morales'in yanında olduğunu açıkladı. Üstüne üslük Kafkaslar'da ABD'yle karşı karşıya gelen Rusya'ya ait savaş uçaklarını da ülkesine davet etti. Ancak gerginliğin merkezi yine de Bolivya.

Zengin 4 eyaletin valisi ile Bolivya hükümeti temsicileri La Paz'da gerçekleşen uzun görüşmelerin ardından çatışmaları durdurmakta anlaştıklarını açıkladılar, bunun geçici bir anlaşma olduğunu belirterek.

ABD'nin desteklediği Bolivyalı zenginler yeniliberalizme karşı Morales'in programını baltalamakta kararlı. Bulundukları eyaletler de doğal gazdan pay almak ve daha çok söz hakkına sahip olmak istiyorlar.

Morales hükümeti 7 Aralık'ta toprak reformunu ve doğal gaz gelirlerinin yoksulların lehine yeniden bölüştürülmesini halk oylamasına sunacak.

Ayrıcalıklarını savunmak için sokak gösterileri düzenleyen, molotof kokteylleri atan ve silahlı çatışmalardan kaçınmayan zenginlerin direnişinin şiddetlenmesi bekleniyor.

Bolivya'da zenginlerle yoksulların mücadelesi sertleşirken bu mücadelenin kaderi hem ABD emperyalizminin Ortadoğu'da yenilmesine hem de Güney Amerika'da yaşayan işçiler ve yoksulların tavır almasına bağlı.

Pakistan: Bir diktatör daha gitti

Pakistan'in ABD kuklası diktatörü Pervez Müşerref'in Ağustos ortasında istifasının ardından Asıf Zerdari parlamento ve dört eyalet meclisi tarafından yeni cumhurbaşkanı seçildi.

Pervez Müşerref 1988 yılında general, 1998'de genelkurmay başkanı olmuştu. 1999'da Navaz Şerifi bir darbeyle devirerek devlet başkanı olan Müşerref'i ABD hep destekledi. Pakistan muhalefetinin baskı altına alındığı 2002 ve 2007 referandumlarında koltuğunda oturmaya devam eden Şerif genelkurmay başkanlığını da sürdüyordu.

Afganistan'da direnişin sertleşmesi ve işgalci ABD'nin köşeye sıkışması Müşerref için sonun başlangıcı oldu. Pakistan muhalefeti kanlı darbeciye karşı kitlesel sokak gösterileri yaptı. Ilımlı muhalefetin lideri Benazir Butto'nun bir suikastle öldürülmesi bardağı iyice taşırdı. Darbeci general sonunda istifa etti.

Yeni Devlet Başkanı Zerdari, Afganistan sınırında direnişçilere dönük operasyonları duduracağını açıkladı. bu sözün arkasında durup durmayacağını zaman gösterecek. Ancak ABD'nin Pakistan'da darbe yediği ortada.

Darbeci katil Pervez Müşerref bir Türkiye hayranıydı. Sık sık kemalizme övgüler de bulunuyordu. Generalliği sırasında Türkiye'deki Kenan Evren cuntasının dünyadaki az sayıdaki dostundan birlydi.

Mısır'da tutuklular işkence görüyor

Mısır'da Mahalla bölgesinde 6-7 Nisan günlerinde ulusal bir asgari ücret tesbit edilmesi için gerçekleşen grevlerde tutuklanan işçiler ağır işkence altında.

Grev sırasındaki gösterilerde tutuklanan 49 işçinin duruşmaları başladığında insan hakları kuruluşları ve tutukluların avukatları, polisi ve hapishane yöneticilerini işkence yapmakla suçladı.

Tutuklu işçiler mahkemeye demir parmaklıklar içinde getirildiler. İşçiler "*Adalet istiyoruz. Allah yardımcımız olsun. Biz masumuz*" diye bağırdılar.

Polis Müdürü Halid Garaba mahkeme salonuna girdiğinde ise işçiler müdür aleyhine sloganlar attılar ve *işkenceci* diye bağırdılar.

Tutukluların avukatları hiçbir tutuklunun eylem sırasında gözaltına alınmadığını, gösteriden sonraki günlerde evlerine baskınlar yapılarak gözaltına alındıklarını ve işkenceye uğradıklarını anlattı.

İşçiler karakollardaki sorguları sırasında soyulduklarını ve kendilerine elektrik verildiğini, nezarethanelere köpekler sokulduğunu anlattılar. Bazı tutuklulara köpeklerin tecavüz ettiği de anlatıldı.

Mısırlı gazeteci Hüsam Hamalay duruşma sırasında tutukluların ailelerinini mahkeme salonuna alınmadığını anlatıyor.

Hüsam Hamalay'a göre mahkeme salonu yüzlerce polis tarafından kuşatılmıştı ve kimse mahkeme binasına yaklaştırılmıyordu.

Duruşmaya Mahalla'dan polis müdürleri ile birlikte polisin muhbirleri alındı.

İşçilerin işkence suçlamaları Uluslararası Af Örgütü tarafından da onaylandı.

Uluslararası Af Örgütü'ne göre tutuklular aleyhinde hazırlanan iddianame esas olarak işkence altında alınan ifadelere dayanmakta. Bu nedenle geçersiz.

Polis ifadeleri tutukluların polise taşlar atarak saldırdığını iddia ederken bu iddia polis ifadeleri ile destekleniyor. Tutukluların birçoğu gösteride yer almadıkları söylüyorlar ve bu ifadeler birçok şahit tarafından doğrulanıyor.

Ne var ki savcı bütün bu şahit ifadelerini reddederken polislerin verdiği ifadeleri ve işkence altında alındığı söylenen tutuklu ifadelerini kabul etti.

Mısır'da Mahalla direnişi işçi sınıfı hareketi açısından büyük önem taşıyor.

İmza kampanyası başladı

"Siyasal demokrasinin sınırlarının kısıtlanması değil genişlemesi için, adalet duygusunun güçlenmesi ve yaygınlaşması için, Kürt sorununda demokratik barışçıl çözüm umutlarının körelmemesi için Demokratik Toplum Partisi kapatılmamalıdır. DTP'yi kapatmayın, vekillere dokunmayın!"

İletişim ve imzanızı vermek için mail atınız:
dtpkapatilamaz@gmail.com
www.dtpkapatilamaz.blogspot.com

DTP siyasi savunma yapacak

DTP, 16 Eylül'de Anayasa Mahkemesi'ne sözlü savunmasını veriyor. Parti tarafından yapılan açıklamada DTP ve önceki partilerin kapatılmasına neden Kürt sorununa yönelik çözüm önerilerinin tekrar dile getirildiği ve arkasında durulduğu bir siyasi savunma yapılacak.

AKP hakkında açılan kapatma davası sürecinin gösterdiği gibi mahkemenin kararını açıklaması kısa bir zaman alacak.

Bir çok ilde kapatma davasını protesto için yürüyüş ve basın açıklamaları gerçekleştirilecek.

DTP kapatılmamalı

Demokratik Türkiye Partisi kapatılmak isteniyor. Gerekçe Kürt sorununu ve siyasal çözüm önerilerini önermesi. Kapatmak isteyenlere göre Kürtlerden, barıştan, demokratik mücadele yöntemlerinden bahsetmek bölücülük.

Türkiye'de bir Kürt sorunu olduğu yıllarca inkar edildi. Kemalist rejimin resmi ideolojisine göre Türkiye'de yaşayan herkes Türk'tü. Türkiye Türkler'indi. Türkçe'den başka bir dil konuşulamazdı. Milli Güvenlik Kurulu kitaplarına göre Kürtler bir Türk kavmiydi zaten, dağda karda yürürken 'kart, kurt' sesi çıkardıkları için onlara Kürt denmişti. Kürt sorununu inkar eden bu anlayış 90'ların başına kadar hakimiyetini korudu. 1923'ten 1990'a kadar Kürtler 29 kez devlete karşı silahla isyan etmişti. Her isyan kanla bastırılmış, Kürt yerleşim bölgeleri dağıtılmış, isyancılar Türkiye'nin batı bölgelerine sürgüne gönderilmişti. Onlara silaha sarılmaktan ve dağa çıkmaktan başka hiçbir yol tanınmadı.

1980'lerin sonlarında dönemin sosyal-demokrat partisi SHP'de Kürtler de yer aldı, meclise Kürt milletvekilleri girdi. Ancak 1989'da 6 SHP'li Kürt milletvekili Paris'te Kürt Konferansı'na katıldıkları için kemalistler tarafından hedef gösterildi. 1989'da Kürt milletvekilleri partiden ihraç edildi. Türklerin ve Kürtlerin ortak partilerde mücadele etmesinin de önü böylece kesilecekti.

Kürtler kendi partilerini kurmayı tercih ettiler. SHP'den ayrılan 10 milletvekili Halkın Emek Partisi'ni (HEP) kurdu. HEP üç yıl sonra kapatıldı. Kürtler kapatılanın yerine yenisini kurdular. Demokrasi Partisi (DEP) seçimlere katıldı ve meclise girdi. 4 Eylül 1993'te DEP Mardin Milletvekili Mehmet Sincar, Batman'da vurularak öldürüldü. 2 Mart 1994'te Türkiye'de bir ilk yaşandı. TBMM, 6 DEP milletvekilinin dokunulmazlığını kaldırdı. DEP milletvekilleri Hatip Dicle ve Orhan Doğan meclis çıkışında polis tarafından gözaltına alındı. Leyla Zana, Ahmet Türk, Mahmut Alınak ve Sırrı Sakık ise gözaltına alınmamak için TBMM'den çıkmayacaklarını açıkladı. Hepsi tutuklandı. İdamla yargılandılar. Parti kurmanın, mecliste Kürt sorununu dile getirmenin bedeli ağır oldu, 15'er yıl hapis cezası aldılar. 10 yıl orada tutuldular. 2 Mart'ta mecliste bir darbe gerçekleşmişti. Susurluk çetesini ve kirli savaşı yönetmekle suçlanan Tansu Çiller-Mehmet Ağar ikilisinin planı Kürt sorununu 12 Eylül kadar çözümsüzlüğe itti.

DEP'i, DEHAP, HADEP gibi Kürt partilerinin kurulması izledi. Yüzlerce parti yöneticisine karşı soruşturma dava açıldı. Çoğu hapis cezası aldı. Onlarca yönetici ve üye öldürüldü ya da kaybedildi. Kürtler kapatılanın yerine hep yenisini kurdu ve direnmeye devam etti.

2000'lere gelindiğinde Kürt sorununun varlığı kabul ediliyor, Kürtçe daha serbest bir şekilde konuşuluyordu. Ancak kapatılan her partinin toplumsal faturası Kürtler ve Türkler için ağır oldu.

- Devlet ve PKK arasındaki savaş sonucu 50 binden fazla yaşamını yitirdi. Ölenlerin yüzde 90'ı "ölü ele geçirilen teörist" olarak sınıflandırıldı.
- Zorunlu askerlikle alınan yüzlerce Türk genci cepheye sürüldü ve orada yaşamını yitirdi. Cenazeleri savaş yanlıları tarafından Türkleri Kürtlere kırşkıtmak için istismar edildi.
- Türkiye ekonomisinin kaynaklarının büyük bölümü savaşa aktarıldı. Doğu'da kirli bir savaş sürerken batı'da askeri vesayet rejimi ayakta kaldı.

Seçmen iradesi hiçe sayılıyor

Seçimler, seçme ve seçilme hakkının kutsal olduğu, demokrasinin bu olduğu tüm burjuva politikacıları tarafından söyleniyor. Ancak bu kutsal hak konu Kürtler olduğunda kolaylıkla çiğneniyor.

2 milyona yakın Kürt seçmenin oy verdiği partiler kapatılıyor.

22 Temmuz 2007 seçimlerinde 20 milletvekilliği kazanıp, mecliste grup kurma hakkını elde eden DTP'nin temsil ettiği insanların talepleri ve arzuları hiçe sayılıyor.

	Oy Oranı	Oy	Parti
1995	%4,17	1,171,623	HADEP
1999	%4,75	1,482,196	HADEP
2002	%6,14	1,933,680	DEHAP
2007	%3,92	1,334,518	DTP

Siyasi partiler mezarlığı

Türkiye'de bugüne kadar 26 siyasi parti devlet tarafından kapatıldı. Kapatma kararlarının ilk ikisi 1962'den önce verildi. Geri kalan 22 karar ise 27 Mayıs darbesinin ardından kurulan Anayasa Mahkemesi tarafından verildi.

Darbelerle belirlenen askeri vesayet rejimi siyasi partilerin özgürce faaliyetine imkanı tanımıyor. Ve parti kapatma gerekçelerinin başında Kürt sorunu geliyor.

Kürtlerin kurduğu partiler hep kapatıldı: Halkın Emek Partisi (14 Temmuz 1993), Demokrasi Partisi (16 Haziran 1994), Demokrasi ve Değişim Partisi (19 Mart 1996), Demokratik Kitle Partisi (26 Şubat 1999), Halkın Demokrasi Partisi (13 Mart 2003).

Kürt sorununu dile getiren Türklerin kurduğu partiler de hep kapatıldı: Türkiye İşçi Partisi (20 Temmuz 1971), Türkiye Birleşik Komünist Partisi (16 Temmuz 1991), Emek Partisi (14 Şubat 1997) gibi.

Partiler mezarlığında demokrasiyi bulmak imkansız.

Gerekçelerimiz:

- Siyasi parti kapatmak, seçme ve seçilme hakkını gasp etmek, demokrasiyi rafa kaldırmaktır.
- DTP'nin kapatılması askeri çözüm yanlılarına cesaret verecektir.
- Çatışmalar ve sınırötesi operasyonlar artacaktır.
- Demokratikleşme girişimleri sekteye uğratılacaktır.
- Darbecilerin dayandığı, Ergenekoncuların beslendiği Kürt sorununda çözümsüzlük devam edecektir.
- DTP kapatılırsa Kürt sorununu tartışmak ve tarafları belirginleştirmek zorlaşacaktır.
- Türklere milliyetçilik dayatılacaktır.
- Kürtlerin özgürlüğü yine engellenecektir.
- Artık hiç kimse bu anlasız savaşta ölmelilidir.
- Ölüm değil, çözüm istiyoruz!

Bölücü kim?

DTP'li bir Kürt siyasetçi ne zaman konuşmaya başlasa ağzı hemen tıkanıyor: PKK bölücü bir terör örgütüdür diyor musun?

Kürt sorunundan, Ermenilerden, Türkleştirme operasyonunundan, insan-haklarından bahsedenlere bölücü dendi. Grevci işçiler de, kamu emekçileri de sık sık bölücü ilan edildi. Bölücülük rejimin iç düşman ilan ettiklerini sınıflandırmada bulduğu dahiyane bir buluş.

Peki "ne mutlu Türküm demeyenler düşmanımızdır" demek bölücülük değil midir? Bu ülkede Türk olmayan Kürtler ve başka uluslardan insanlar da yaşamaktadır. Türklerle geri kalan açıkça bölünmektedir.

Kürtlerin dillerini yasaklamak, kültürel kimliklerini baskı altında tutmak, sırf Kürt olduğu için ayrımcılığa maruz bırakmak, vurmak, öldürmek linç etmek bölücülük değil midir?

Ülkenin bir tarafına sürekli askeri yığınak yapmak, bombardımana tutmak, olağanüstü yasalarla yönetmek bölücülük değil midir?

Bu topraklarda kim tüm ezilenleri "bölücü" diye susturmaya kalkıyorsa asıl bölücü odur. Kürtleri baskı altında tutarak, Türklerle çatıştırmaya çalışarak bizzat kendi bölmektedir.

DTP bölücülüğün neresinde duruyor? Bu yüzden kapatılmalı mı?

DTP'nin bağımsız bir Kürdistan için mücadele etmediği çok açık. DTP ve kapatılan önceki Kürt partileri tüm partiler gibi mevcut anayasasının belirlediği hükümler çerçevesinde kurulmuştu.

DTP geleneği Türkiye mevcut sınırları içerisinde yaşamak istediklerini hep söyledi. Bir çok DTP'li Kürtlerin Türkler gibi cumhuriyetin kurucu unsuru olduğunu dile getirdi.

DTP iki şey istiyor:

- Kürt sorununun kaynağı olan devletin inkar, zorunlu iskan ve imha politikalarına son verilmesi. Kürt kimliğinin tanınması.
- Kürtlerin Kürt kimliğiyle yoğun olarak yaşadıkları bölgelerde yerel yöneticiler olabilmesi.

Bu açık ki Türkiye'yi bölecek bir plan değildir. Kürtlerin asgari halklarının tanınacağı ve mevcut çözümsüzlüğün giderileceği siyasal alanın tarifidir.

Kürtler nasıl yaşamak istiyorsa öyle yaşamalıdır.

Bu isteği bastırmak isteyen, bugün DTP'yi kapatmayı isteyen şahinler kazandıkça topluma nefret tohumları eken bölücülük işbaşında olacaktır. Akan kandan iki halk da bıktı.

Kürt sorununda çözüm nedir?

F. ALOĞLU

Bu soruya yanıt verebilmek için önce sorunun ne olduğunu saptamak gerek. Kürtlerin neden mücadele ettiğini, neden bunca baskıya, acıya rağmen yılmadıklarını anlamak gerekir.

Dünya da az sayıda halk kendi devletine sahip değil. Bunların gelişmiş kapitalist ülkelerdeki küçük bir kısmı hariç çoğunluğu bu olanağı bulamadıkları için bir başka halkın oluşturduğu devletlerde azınlık durumundadır.

Kürtler 4 ülke sınırları içinde yaşıyorlar. Türkiye, Irak, İran ve Suriye. Bu dört ülkeden sadece Irak'ta kısa bir süredir gelişmiş haklara sahipler. Geri kalan parçalarda kimlikleri tanınmamaktadır.

Türkiye'de Kürtler 100 yıla yakın bir zamandır kimlik mücadelesini sürdürüyorlar. Kürt kimliğinin tanınmasını, dolayısıyla özgürlük istiyorlar. Bu istekleri daima baskı ve zulümle karşılaştı.

Çok yakın zamana kadar Kürtçe konuşmak bütünüyle yasaktı. En ağır işkencelerin yapıldığı Diyarbakır Cezaevi'nde "Türkçe konuş, çok konuş" yazıyordu.

Gene çok yakın zamana kadar Kürtlerin varlığı bütünüyle reddediliyordu. Kürtler dağda yürürken "kart kurt" sesleri çıkaran Türkler olarak tanımlanıyor, Kürt dili ise reddediliyordu. Bunların yanı sıra Kürt kimliğini savunanlar "ırkçı" olarak damgalanmaya çalışılıyordu.

Mücadele bugün bu sorunların kısmen aşılmasını sağladı ama hala Kürtçenin özgür olduğu söylenemez. Hala Kürt olmak suç ve bir aşağılanma nedeni. Kürtlere karşı sürdürülen propaganda ile çok yerde milliyetçi Türkler Kürtlere saldırmakta, iş verememekte, dışlamaya çalışmakta.

Kısacası Kürt hareketinin en temel talebi hala çözüm bekliyor. Dolayısıyla Kürtler için mücadele nedeni bütün çıplaklığı ve gerekliliği ile ortada durmakta.

Cumhuriyet tarihi boyunca bütün hükümetler Kürt sorununu baskı ile çözmeye çalıştı. Son ayaklanmaya karşı da aynı tutum çeşitli hükümetlerin politikalarının temelini oluşturmaktadır. Savaş, yüzbinlerce askerin bölgeye sevk edilmesi, ağır silahların, helikopterlerin ve uçakların kullanılması, milyonlarca Kürt'ün evlerinden sökülüp atılması, binlerce köyün yok edilmesi, dağların mayınlanması, ormanların yakılması, bütün bu askeri tedbirler sorunun çözümüne hiç bir biçimde yardımcı olmadı aksine daha da derinleştirdi.

Yaklaşık 30 yıldır süren savaş artık çok açıkça gösteriyor ki çözüm askeri önlemlerle elde edilemez. Bu ya da başka bir hükümet sorunu çözmek için barışçı siyasal adımlar atmalı. Aksi takdirde içinde yaşadığımız kronik savaş sürüp gidecek.

İlk adım devletten gelmeli

Çözüm için ilk adım kimden gelmeli? Açık ki devletten gelmeli. Kimlikleri tanınmayanlar Kürtler olduğuna göre ve tüm çatışma bunun etrafında sürdüğüne göre çözüm için adım atmak devletin işi olmak zorunda. Kürt kimliği açıkça tanınmalıdır. Kürt dili bütünüyle, sınırsız olarak özgür olmalıdır.

Ancak bu adım atıldığı takdirde sorunun çözümünde önemli bir ileri adım atılmış olacaktır. Ancak sorun burada bitmiyor.

Sorunun bir diğer yanı Kürt hareketinin özgürlükleridir. Eğer Kürt sorununu gündeme taşıyan ve Kürtlerin çoğunluğu tarafından benimsenen hareket özgürlükler kazanamazsa çözüme gene ulaşılamaz. Bunu sağlamakta gene devletin ve onu temsilen hükümetin işidir.

Ne var ki devletin içinde sayısız güç odağı çözümün önünde engel durumunda. Bunların savaştan maddi çıkarları var ve güçlüler.

Dolayısıyla bu güç odakları tasfiye edilmedikçe çözüme doğru adım atmak o kadar kolay değil.

Sosyalistlerin tutumu

Devrimci sosyalistler Kürt hareketine eleştirel fakat koşulsuz bir destek verirler. Destek koşulsuzdur yani şöyle mücadele ederseniz destekleriz, böyle mücadele ederseniz desteklemeyiz demezler. Eleştireldir çünkü ulusal bir hareket Kürt emekçileri, Kürt işçileri ve yoksul köylüleri için nihai çözüm değildir. Kürt hareketi aynı zamanda işçilerin iktidarı için de mücadele etmelidir.

Irak: Görünenler ve gerçekler

Medyada, Bush'un Irak'ta istikrarı sağlamakta ne kadar başarılı olduğunu anlatan çok sayıda haber çıkıyor. Fakat bu başlıkların arkasında aslında kaos içinde bir ülke var.

Acaba Irak nihayet gerçekten köşeyi döndü mü? George Bush, bizim öyle olduğunu düşünmemizi istiyor. Ve Bush'un bu yöndeki iddiaları ilk bakışta oldukça ikna edici görünüyor. Bağdat da dahil olmak üzere ülkenin büyük bir bölümü Irak ordusuna devredildi.

Mukteda El Sadr liderliğindeki Şii ayaklanması bastırılırken, Sunni direnişçiler "yeniden uyanan şuralar" olarak adlandırılıyorlar ve bu direnişçiler ABD'li işgal kuvvetleri ile işbirliği yapıyorlar.

2006 yılının yaz aylarında, ABD askerlerine ayda ortalama 2,000 saldırı düzenlenirken, bu sayı son zamanlarda on kat azaldı. Ayrıca, 2007 yılında ayda ortalama 3,500 sivil ölürken, artık bu sayı da oldukça düştü.

ABD şu anda, gerçekten artık askerlerini Irak'tan çekmeye başlayabileceğini düşünüyor.

Fakat aslında Irak yeni bir istikrarsızlık dönemine giriyor ve ABD'nin hala halletmesi gereken bir dizi iş var.

Bu işlerin arasında en önemlisi ABD'nin, Şiilerin hakim olduğu Irak hükümeti ile yapmayı umduğu anlaşma var.

"Güçler Anlaşması Statüsü" olarak bilinen bu anlaşma, ABD'nin, Irak içinde, Irak hükümetinin onayı olmadan askeri operasyonlar yapabilmesini ve Irak'taki ABD üslerini kullanarak diğer ülkelere savaş açabilme hakkını garanti altına alıyor.

Fakat bu anlaşmanın imzalanma süreci olağanüstü yavaş ilerliyor. Irak'ın petrol kaynakları, seçim reformu ve Saddam Hüseyin rejimi üyelerine genel af gibi konular üzerine yapılan tartışmalarda ilerleme sağlanamıyorlar.

Bu arada Kürtler, işgalin ilk günlerinde kendilerine söz verilen otonom yönetimin engelleneceği kaygısı ile anayasa reformunun yapılmasına izin vermiyorlar.

ABD için asıl sorun, aslında tamamen ABD yönetiminin kontrolünden çıkmak isteyen bir hükümetle ittifak yapmak zorunda kalması. İrak başbakanı Nouri al-Maliki, ABD'nin Sunnilere ve Kürtlere verdiği sözlerin kendilerini bağlamadığını söyledi.

Maliki'nin meşruluğu, Ayetullah Ali el-Sistani'nin temsil ettiği Şii dini kurumlarının otoritesine ve İran hükümetinin Sadr'ın Şii direniş güçleri ile yaptığı işbirliğine dayanıyor.

Ve bunun karşılığında Sistani ve İran, Maliki'den, ABD'nin anlaşma konusundaki taleplerini kabul etmemesini, ABD'nin Irak'tan çekilme takvimini net olarak açıklamasını ve ABD'nin Irak'ı İran'a saldırırken üs olarak kullanmasını engellemesini istiyorlar.

Şimdilik Maliki'nin oyunu tutuyor gibi görünüyor. Bu yıl Nisan ayında Irak hükümeti Sadr'ın Basra ve Bağdat yakınlarındaki Sadr şehrinde Mehdi ordusuna karşı bir saldırı başlattı.

Birkaç gün süren şiddetli çatışmanın ardından Irak ordusu dağıldı. Fakat Sadr, askeri bir zaferin eşiğine gelmişken, İran'dan gelen talimatlar üzerine ayaklanmayı durdurdu.

Bugün Sadr aslında İran'da mahkum. Sadr, Qom şehrine bir dizi dini sınavı vermek için gidiyor gibi görünüyor, fakat aslında kendisi burada İranlı otoriteler tarafından ev hapsinde tutuluyor. Sadr, İran'dan gelen baskılar üzerine, silahlı destekçilerini dağıttı.

Sadr'ın Irak'ta çelişkili bir durumu var. Sadr hareketi, ülke çapında süren bir ayaklanmanın parçasıyken, Sadr'ın popülerliği ve gücü

2006 yılının yaz aylarında, ABD askerlerine ayda ortalama 2,000 saldırı düzenlenirken, bu sayı son zamanlarda on kat azaldı. Ayrıca, 2007 yılında ayda ortalama 3,500 sivil ölürken, artık bu sayı da oldukça düştü.

ülkedeki bütün gruplar arasında artmıştı.

Fakat, Sunni ayaklanmacıların Şii bölgelerine saldırmasıyla, destekçileri üzerindeki kontrolünü büyük ölçüde kaybetti.

Bazıları etnik çatışmalara katılarak Sünnileri, etnşk grupların karışık olarak yaşadıkları yerlerden attı. Bazıları Maliki'nin koalisyonuna katıldı, bazıları da 2004 yılının Nisan ayındaki ayaklanmada kurulan birliği bir arada tutmaya çalıştı.

Sadr, nihayet bu örgütlenme içindeki sekter çeteleri saf dışı bırakmayı başardı, fakat bu çeteler harekete zaten yeterince zarar verdiler. Sadr, Sunni direniş örgütlerinin çoğu tarafından düşman ve İran ajanı olarak ilan edildi. Genel ayaklanma

hareketinden dışlanan Sadr hareketi, ABD saldırıları karşısında tek başına kaldı.

Direniş

İran'da bir mahkum olan Sadr'ın elleri kolları bağlı. Fakat onun destekçileri henüz yenilmedi. Sadr, son emirlerinde Mehdi Ordusu'na adını değiştirmeyi ve destekçilerine şimdilik silahlarını gömmeyi ve askeri çatışmaya girmemeyi öneriyor.

Maliki ve ABD, Şii direnişinin daha kapsamlı bir ayaklanmaya dönüşmemesi konusunda İran'ın iyi niyetine bağlılar. Fakat, bunun olmasının tek yolu, ABD'nin İran'a saldırmak üzere somut adım atmasıdır.

ABD için ikinci problem, Sunni direniş örgütleriyle yaptığı anlaşmaya bağımlı olması.

2007 yılının yaz ayında, Sunni bölgelerdeki direnişçiler askeri olarak direnmeyi bıraktılar. Sunni direniş örgütleri, El Kaide'ye bağlı direnişçileri ülkeden atmak için işgal güçleriyle işbirliği yaptılar.

El Kaide unsurları, İrak direnişi içinde her zaman azınlık oldular, fakat intihar bombacıları El Kaide'yi potansiyel düşman haline getirdi.

Fakat, Sunni direnişi tarafından ABD'nin elinden kurtarılan bölgeler, kendilerini, El Kaide'nin Şiilere karşı kanlı saldırılar düzenlediği üslere dönüşmüş olrak buldular. Sonuç bir felaket oldu - çatışmalarda binlerce masum insan öldü.

Şii-Sunni birliği konusunda örnek oluşturan bölgeler birbirlerine düşman oldular. Bağdat'taki Hafia Caddesi, daha önce direniş ve işgal arasındaki çatışmanın cephesiyken şimdi Şii ve Sunni çatışmasının gerçekleştiği bir bölgeye dönüştü.

El Kaide'nin taktikleri ve amaçları, çoğu Şiiler ile yakın bağlara sahip olan İraklı Sunni müslümanları yabancılaştırdı. Kısa süre sonra Sunni direnişinin Şiilere saldırmaya başladı.

ABD, Sunni ayaklanmacılarla barış yapmaya kararlı olan bir gerilla direnişi ile karşılaştı. Ürdün'de gizli toplantılar yapıldı ve ABD, El Kaide ile bağlantılı direnişçilerin ülkeden atılması karşılığında Sunni bölgelerine saldırmayacağına söz verdi.

Bu arada, El Kaide'nin diğer Sunni direniş örgütlerine saldıracağı haberleri yayılmaya başladı. El Kaide, ayaklanmanın doruk noktasında, bütün Sunni örgütlerin kendi liderliklerini kabul etmesini talep ettiler. Direnişin önemli liderleri öldürüldü, bunların arasında Devrim Muhafızları'nın lideri de vardı.

Bu arada, ABD, "yeniden uyanan şuraları" tanıdığını açıkladı ve önceden isyancı dedikleri ile ittifak yaptı. 100,000'den fazla eski direnişçiye, ABD askerlerine değil de El Kaide üyelerine saldırmaları için ayda 300 dolar ödenmeye başlandı.

El Kaide güçleri birkaç ay içinde izole oldular. Böylece ABD, önemli Sunni bölgelerinde barışı satın almış oldu.

Fakat, ABD için sorunlar bitmiyor. Eski Sunni direnişçilere, Irak güvenlik güçlerine dahil olabilecekleri sözü verildi. Fakat Maliki verilen bu sözlerin hiçbir değerinin olmadığını açıkladı.

Geçen hafta ABD, bu eski direnişçilere yaptığı aylık 300 dolarlık ödemeyi durduracağını açıkladı. Bu arada, Irak hükümeti "yeniden uyanan şuralar"ın illegal güçler olduklarını söyledi ve tutuklanmalarını emretti.

Sunni liderler bu gelişmelerden hiç hoşnut değiller. ABD resmi görevlisinin Ambar'dan ayrılırken düzenlenen töreni boykot ettiler - ve Irak hükümeti ile işbirliği yapmayı reddettiler. ABD, bu şekilde davranarak çok tehlikeli bir kumar oynuyor.

Etnik çatışmalar

Irak, şu anda, ülkenin kuzeyinde Araplar, Türkmenler ve Kürtler arasında çıkabilecek bir etnik çatışma tehlikesi ile karşı karşıya. En tehlikeli olan şehir ise, bir çok etnik grubun bir arada yaşadığı Kerkük.

Kürt partileri, Kuzey Irak'ta sırtlarını ABD'ye ve aslında Saddam ile savaşmak için kurulmuş Peşmerge ordusuna dayayarak güçleniyorlar. Bu partiler, ABD ile kurdukları ittifakın, uzun vadede bağımsız bir devlet kurmalarını sağlamasını umuyorlar.

Bölgesel Kürt otoriteleri, ayrı petrol anlaşmaları imzaladılar, başka yasalar yaptılar, kendi mahkemelerini, polis teşkilatlarını ve ordularını kurdular.

Fakat, Kürt bölgesi, düşman güçlerle çevrili. Kuzeyde, Kürtlerin bağımsız bir devlet kurararak Türkiye'deki Kürtlere ilham kaynağı olmasından çok korkan ve ABD'nin müttefiki olan Türkiye var.

Doğuda, Kürt bölgesinin bağımsızlığının kendi topraklarındaki Kürtlerin bağımsızlık talebinde bulunmalarını teşvik etmesinden korkan İran bulunuyor.

Kürtler yavaş yavaş ABD'nin kendilerini harcayabileceğini görmeye başladılar.

Kerkük için verilen mücadele, bölgede etnik bir çatışma başlamasına neden olabilir. Geçen ay, Türkmen Partisi'nin ofisleri önünde gösteri yapan yüzlerce Kürt gösterici öldürüldü.

Bu gösteriden sonra Kürtlere yönelik intihar bombası saldırıları oldu. Ve Irak hükümeti, Kerkük'ün durumu konusunda referandum yapmayı reddediyor.

Dolayısıyla, görünürdeki bu başarının arkasında çok derin ve tehlikeli sorunlar yatıyor. ABD, Şiilerle, Sunnilerle ve Kürtlerle ayrı ayrı çok tehlikeli ve riskli anlaşmalar yaptı.

Fakat, kendisini, uzun vadede kontrolü kaybetmesine neden olacak olayların içinde bulabilir ve işgal kendisi için sürekli bir kriz haline gelebilir.

Neden bir siyasal örgüte ihtiyacımız var?

Ersin Tek

Kapitalizm bir dünya sistemi olarak hayatımızın her alanını dolduruyor. Ve bir sistem olarak dünyamızın her alanını mahvediyor: Üçüncü dünyadaki kitlesel açlık, sağlık sistemlerinin kara dayalı oluşu, istemediğimiz işlerde çalışmamız (ve hatta çalışırken hayatımızı kaybetmemiz), gazetelerdeki savaş, ırkçılık ve cinsiyetçilik dolu haberler, savaş, küresel ısınma...

Bu eşitsizliğe dayalı sistemde, küçük bir azınlığın kar hırsı, dünyada milyarlarca insanın hayatını mahvetmekle kalmıyor, savaşlar ve nükleer tehditler gibi çılgınlıklarla dünyanın varoluşunu dahi tehlikeye sokuyor.

Tam da bu nedenle pek çok konuda kampanyalarda mücadele ediyoruz. Tek konulu kampanyalar etrafında pek çok soruna karşı kitlesel mücadeleler yürütüyoruz. Kazanmayı hedefliyoruz ve pek çok zaman büyük ya da küçük, kazanımlar elde ediyoruz.

Bu mücadelelerin içinde devrimci sosyalistler sıkça bir soruyla karşılaşıyor. "Zaten irili ufaklı mücadelelerin içinde isek, neden bir siyasal örgüte ihtiyacımız var?".

Bu soru, aynı zamanda, kapitalizmi başka bir sistemle; daha akılcı, daha adil, daha eşit bir sistemle değiştirme gerekliliğini de içeriyor. Diğer bir değişle: Bu sorunların her birinin nihai kaynağı olan sistemin değişmesi için, neden bir siyasal örgüte ihtiyacımız var?

Birleşik bir mücadele

İçinde yaşadığımız sistemde hergün egemen fikirlerin bombardımanına maruz kalıyoruz. Ulusal, cinsel, dinsel pek çok gerekçelerle bölünmeye yol açan fikirlerin bombardımanına. Yunan, Kürt, Ermeni düşmanlığı; transseksüellerin şiddet yanlısı olduğu; eşcinsellerin sapık olduğu; kadınların zayıf olduğu; türbanlıların cahil olduğu gibi pek çok fikir, yeniden yeniden her gün hayatımıza giriyor. Öncelikle, eğer sistemi ezilenlerin sistemi değiştirebilecek tek kolektif sınıfı; işçi sınıfının yani toplumun büyük çoğunluğunun iktidarı ile değiştirmek istiyorsak; bunu ancak bölünmüşlüklerimize karşı amansız bir mücadele ile yapabiliriz. Bu birleşik mücadeleyi mümkün kılacak kolektif bir yapı, yani parti sadece sözde değil gündelik mücadelelerde de bunu gerçeklemek zorunda.

Birleşik mücadele, darbelere karşı yapılan eylemlerde; türbanlı kadınların, eşcinsellerin, kürtlerin yanyana gelebilmesindeki ısrar gibi somut bir anlam taşıyor. Yalnızca gündelik mücadelelerde kazanmanın tek yolu olduğu için değil, bir bütün olarak mücadele alanında bizi bölen fikirlere karşı olduğu için de birleşik bir mücadele hattını savunan bir partiye ihtiyacımız var.

Bunu sağlayabilmek, yalnızca bizi bölen fikirlere karşı mücadeleyi içermiyor. Aynı zamanda yürütülen pek çok kampanyanın, grevin, öğrenci eylemlerinin de deneyimlerinin paylaşılmasını zorunlu kılıyor. Farklı konularda yürütülen eylemlerin deneyimlerinin paylaşılması, mücadele deneyimlerinin birleşmesini sağlıyor.

Hem hafıza hem de okul

Bu anlamıyla ve klasik bir deyişle, parti "hem bir hafıza, hem de bir okul" olarak işlev görür. Parti, ikiyüzyıla yakın zamandır kapitalizme karşı yürütülen mücadelelerin deneylerinden dersler çıkarır ve bu sayede hareketlerin önünü açacak politikalar üretebilir. Fakat bunu yapabilmesinin en önemli koşulu, sürekli mücadele içinde hareketten öğreniyor olmasıdır. Parti, bütün bu deneyimleri ve deneyimlerin toplamından oluşan devrimci fikirleri sürekli, yeniden ve yeniden paylaşıyor olması nedeniyle de bir okuldur. En yeni üyesinin, en deneyimli üyesinin politik düzeyine ulaşması için kanallar yaratmak zorundadır.

İnsanlardan kurulmuş bir örgüt

Partiyi yukarıda yaptığım gibi cümle içinde özne olarak kullanmak, onu bir üst kimliğe kavuşturuyor. Yani, kimi zaman yukarıdan aşağıya kurulmuş, üyeleri üzerinde mutlak hakimiyete sahip bir yapıymış gibi algılanıyor. Oysa devrimci bir sosyalist işçi partisi emir komuta zinciri ile kurulmaz. Alabildiğine demokratik bir yapı olmak zorundadır. Tartışmaya ve eleştiriye kapalı, ve en önemlisi öğrenmeye kapalı bir parti, güncel durumu anlayıp, uygun politikalar geliştiremez.

"Öncelikle, eğer sistemi ezilenlerin sistemi değiştirebilecek tek kolektif sınıfı; işçi sınıfının yani toplumun büyük çoğunluğunun iktidarı ile değiştirmek istiyorsak; bunu ancak bölünmüşlüklerimize karşı amansız bir mücadele ile yapabiliriz".

Fakat bu söylediğimiz herkesin "kendince politika" yapması anlamına da elbette gelmiyor. Mücadelenin içindeki deneyimlerin ışığında alabildiğince tartışan, bu tartışmalar sonucunda da kolektif olarak verilen kararları hep birlikte uygulayan bir eylem birliğidir de parti. Tartışmada demokratik, eylemlerinde merkezidir. Kapitalist devlete karşı ancak, aşağıdan yükselen mücadelelerin birleştiği, işçi sınıfının en mücadeleci kesiminin günün politik hattında birlikte davrandığı merkezi bir yapıyla mücadele edebiliriz.

Başka bir dünya için

Kapitalizmin tahribatlarına karşı irili ufaklı mücadelelerde yan yanayız. Sistemin yarattığı eşitsizliklerden, akıl dışılıktan nefret ediyoruz. Hep beraber aynı sloganı atıyoruz: "Başka bir dünya mümkün!"

Bunun için asgari bir politik programda anlaşmış, mücadelenin önünde yer alan unsurların birleştiği, tartıştığı, fikirleri ve deneyimleri ile katkıda bulunduğu ve nihai olarak birlikte davrandığı bir yapıya; bir devrimci partiye ihtiyacımız var. Çünkü beraber attığımız slogana, başka bir dünyaya ihtiyacımız var.

Marksizm sohbetleri

Bir kaşık yoğurt için...

Geçtiğimiz haftalarda Ergenekon tutuklamalarının açığa çıkarttığı derin devlet ilişkilerine karşı bir eylem örgütlendi. Çok sayıda kurum ve partinin birleşik bir biçimde örgütlediği eylemin ana sloganı şuydu: "Pisliği devrim temizler".

Doğru. Devrim özgürlüktür, milyonlarca emekçinin özgürlüğü için ayağa kalkmasıdır, devrim, işçilerin siyaset sahnesine kendi kaderini belirlemek için el koymasıdır. İçinde yaşadığımız sistemdeki tüm kurumları dağıtmaya başladığı bir bilinç patlamasıdır.

Ama devrim, "Devrim, devrim!" diye bağırarak gerçekleşmez.

Lenin'in vurguladığı gibi devrimin gerçekleşmesi için iki koşulun aynı anda sağlanmış olması gerekir: Kriz içindeki egemen sınıfın yönetme yeteneğini kaybetmesi, toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan emekçilerin eskisi gibi yönetilme şekline, burjuvazinin, siyasi partilerinin, polisin, askerin, medyanın, meclisin, kısacası devlet adı verilen örgütlenmenin bir çıkar şebekesi olarak çalışmasına yönelik yığınsal bir itirazı yığınsal eylemlerle örgütleme aşamasına gelmesi gerekir.

Devrimin gerçekleşmesi için ikinci faktör ise , "subjektif" faktördür. İşçi sınıfının örgütlenme düzeyinin her düzeyde hazır olması gerekir. Kitlesel bir devrimci partinin, işçi sınıfının tümünü kapsayacak örgütlenmelerin nüvelerinin, yıllardır süren mücadelelerinin deneylerini biriktiren, kadrolarını politik olarak bir arada tutan öncü işçilerin eyleme örgütlü olarak hazır halde olması gerekir.

Bütün sosyalistler, bu iki koşulun bir arada gelişeceği dönemlere hazırlanırlar. Beklemezler, her buldukları fırsatta "Devrim, devrim" diye bağırmazlar, devrimin yapılmayacağını, olacağını bilirler.

Bu yüzden bütün güçleriyle, reformlar için mücadele ederler. Milyonlarca yoksul, yemek yemek, ev kirası vermek, evlenmek, sinemaya gitmek, içki içmek, okumak, okutmak, ısınmak, tatil yapmak, hobilere sahip olmak, kitap, gazete almak gibi günlük ihtiyaçlara sahip. Daha az çalışmak, daha çok gelir elde etmek, yaşam standardını biraz daha yükseltmek gibi her günkü taleplere sahip olmayan robot işçiler henüz üretilemedi kapitalistler tarafından.

Ekonomik standartlarını yükseltmek için ekonomik reformlar, demokratik haklarını geliştirmek için, sosyal yaşama daha güçlü katılabilmek ve örgütlenme, düşünme ve örgütlü düşüncelerini ifade edebilmek için de siyasal reformlar işçi sınıfının her gün aşağıdan etkinliği, üretim süreci içinde her saniye düşlediği reform talepleridir.

Zehirli tozlar ve gazların arasında üretim yapan işçiler, yoğurt, daha fazla yoğurt için mücadele eder. Bir kaşık yoğurt için direnir.

Tuzla'da işçiler ölümlere karşı direnir.

Ama olur mu? Pisliği devrim temizler!

Ekonomik alanda bir kaşık yoğurdun siyasal alandaki karşılığı da otuz, kırk kişilik Ergenekon sanığıdır. Milyonlarca yoksul, bu çetenin yargılanmasını, cezalandırılmasını istiyor. Bu cinayet örgütünün kendi siyasi iradesini çiğnediğini biliyor.

Ama olmaz! Pisliği devrim temizler!

Reformlar için mücadele verirken, reformistlerle devrimciler arasındaki farklılık, taleplerin farklılığından değil, bu taleplerin kazanılması için hangi yöntemlerle mücadele edileceğindeki anlaşmazlıktan kaynaklanır. Devrimciler, aşağıdan, kitlesel ve radikal bir mücadeleyle yoğurt talep ederler. Reformistler, aşağıdan hareketin patlamasını engelleyerek. Uzlaşarak. Sorunu masa başında çözmeye çalışarak.

Devrimciler, her reform mücadelesinin işçilerin özgüvenini artıran, ekonomik ve siyasal gerçeklerin eyleme katılan her işçinin gözünde teşhir olmasını sağlayan bir okul olarak görürler. Kazanılan her reform, işçilerin mücadele etme isteğini, örgütlenme derecesini artırmakla kalmaz, o reformun kazanılmasının yetersiz olduğunu, yoğurdun zehirli gazlara karşı çare olmadığını, Ergenekon'un kocaman burjuva devler aygıtının işlevsel bir parçası olduğunu ve burjuva siyasal ilişkilerin her gün ürettiği bir pislik olduğunu görmesini sağlar.

"Pisliği devrim temizler" sloganı, işçilere, devrim yapana kadar çaresiziz dediği için keskin görünen reformist bir slogandır.

Şenol Karakaş

İyi bir harekât hatırlıyor musunuz?

"Girişilen harekâtın amacı, ülke bütünlüğünü korumak..." diye başlıyor 12 Eylül bildirgesi. Sonra da devam ediyor: "Devletin otoritesini ve varlığını tesis etmek..." Yani neresinden baksanız berbat bir fikir. Tabi bizler açısından. Daha açık söylemeleri gerekirse 12 Eylül bildirgesi; 24 Ocak kararlarını hayata geçirmek, otoriteye karşı gelecek her şeyi sindirmek, bunun için de yeni bir anayasa yapmak, buna karşı olabilecek hareketi ve muhalefetin önünü kesmek, ve daha pek çok bizim işimize gelmeyecek nedenlere sahip.

Kıbrıs harekâtı da pek parlak bir fikir değildi. Şimdi saymayayım, başka harekâtlar da... Muhtıraların da güzel bir fikir olmadığını biliyoruz. 27 Nisan muhtırasının ana fikrini hatırlarsak, "Ne mutlu Türküm demeyenler" diyordu. Size de Diyarbakır hapishanesinin duvarındaki "Türkçe konuş" yazısını hatırlattı mı. Orada olanları geçen gün Darbelere Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu'nun yaptığı 12 Eylül Vicdan Mahkemesine tanık olarak katılanlardan dinledik. Bir daha tekrarlanmamasını sağlamak bizim elimizde. Ama önemlisi olanlardan hesap sormak bizim elimizde.

Sadece Diyarbakır hapishanesi değil tabi ki 12 Eylül'ün bilançosu. Kocaman bir hareket ortadan kaldırıldı aynen 28 Şubat'ta olduğu gibi. Susurluk çetesinin üstüne büyüyen hareket hemen yok oluverdi. Emek Platformu hemen eylemlerine ara verdi. Emekçilerin başını ağrıtan, kemer sıkarak belini ağrıtan uygulamalara hangi harekâttan sonra son buldu hatırlayan var mı?

28 Şubat'tan sonra gelen DSP-ANAP MHP hükümeti IMF programını uygulamaya çalıştı. 1 Aralık grevini hatırlayın. Emek Platformunun genel grevi, sadece programı geriletmedi aynı zamanda hükümeti de geriletti.

12 Eylül'den sonra bırakın örgütlenmeyi 3 kişinin yan yana durması bile yasakken kamu emekçileri KESK'i kurdular. Ağır bedeller de ödediler.

Şimdiki hükümetin uygulamaları hoşumuza mı gidiyor? Hayır. Ama askeri harekâtlar hükümetlerin uygulayamadıklarını hayata geçirmek için yapılırlar. Hükümetler de iyi yürekli olduklarından değil, toplumsal muhalefete karşı duramadıkları için hayata geçiremezler. Yeniden seçimler olduğunda oy alabilmek için yapamazlar.

1 Mart'ta Irak savaşı başlamak üzereydi. Hükümet meclise tezkere verdi. ABD kuzeyde de bir cephe açamadı. Sebebi hükümetin savaşa karşı olması değildi. 1 Aralık'tan itibaren hemen her ay sokakta gösteri yapan savaş karşıtlarıydı. Hükümet buna karşı duramadı.

Şimdi Nükleer santral, termik santral yasası çıkardı. Nükleer santral kurdurtmamak aynı savaş karşıtı hareket gibi sokaklarda olarak mümkün.

İşimiz sadece hükümetlere karşı olmak olamaz. Sıkıyönetim denen illet ben küçükken vardı, hayal meyal hatırlıyorum. Cuma günü tanıklardan bir kez daha duydum, çocuklarının hakkını, daha acısı kendilerini arayan annelerden. Çok zor günler geçirmişler. Aynı gün İstiklal Caddesi'nde "darbelere hayır" diye yürüdük. Birkaç ay önce de "GSS'ye hayır" diye emek platformu ile yürüdük.

Önemli bir yasadı durdurmak mümkündü. Ama hükümet şeriat getirecek sanırken sağlığı paralı hale getirdi. Şimdi de AKP darbesine (nasıl oluyorsa!) hayır diyerek, sıkıyönetimle karşı karşıya kalmamak lazım. Hem 12 Eylülcülerin, hem Ergenekoncuların hem de her türlü darbe girişimcisinin yargılanmasını sağlayalım. Yasaları püskürtmek, geri çektirmek, çıkartmamak sokaklarda olarak, örgütlenerek mümkün zaten.

Hangi harekât "savaşa değil sağlığa bütçe" diyebilir ki, hangi harekât "yaşasın halkların kardeşliği" der. Zorunlu din dersi koyan, bir harekât yaşadık 28 yıl önce. Hangi harekât laik bir eğitimden bahsedebilir ki?

Kenan Evren, Diyarbakır Cezaevini açıklamış: "*Benim kanaatim şu; cezaevlerinde o gardiyanlar, 12 Eylül öncesi dönemde çok sıkıntı çektiler. Hatırlarsınız, anarşi döneminde cezaevlerini oradaki suçlular yönetiyordu... Bu gardiyanlar çok çektiler. 12 Eylül olunca da bunlar mahkumlardan hınç aldılar. Tabii, sıkıyönetim komutanlıkları da orayı disiplin altına almak için, onların başına subaylar verdiler. Bu subaylar da eğitim yaptırdılar, talim yaptırdılar, Atatürk ilkelerini, inkılaplarını öğrettiler. İstiklal Marşı'nı söylettiler…*"

İşte generallerin eğitim anlayışları bu.

Özden Dönmez

28 yıl sonra 12 Eylül darbesi Vicdan Mahkemesi'nde yargılandı

12 Eylül darbecileri 28. yıl sonra Vicdan Mahkemesi'nde yargılandı. Darbelere Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu tarafından düzenlenen mahkeme İstanbul'da Bilgi Üniversitesi'nde gerçekleşti. Bine yakın katılımcının izlediği yargılama sonucunda sanıklar Kenan Evren ve Milli Güvenlik Konseyi üyeleri hakkında sonsuza kadar itibarsızlaştırılma kararı verildi.

Vicdan Mahkemesi başlarken salon tıka basa doldu. Mahkeme Başkanı Fethiye Çetin açılış konuşmasında darbeler sürecinin darbeciler cezasız kaldıkça devam ettiğini vurguladı ve şöyle dedi:

"*12 Eylülleri yaratan bu rejim ile yüzleşilmediği ve 12 Eylül'ün sorumlularından hesap sorulmadığı için 12 Eylül'ün devam ediyor. Geçmişle yüzleşmede en ağır cezayı, toplumu oluşturan bireylerin vicdanlarında mahkum edilmesi olduğu için mahkememiz önem taşıyor.*"

Çetin açılış konuşmasının ardından Avukat Ergin Cimmen 12 Eylül darbecileri hakkındaki iddianameyi okudu. İddianamede 12 Eylül'ü hazırlayan koşullar ve aktörler, darbenin gelişi ve sonuçları, işlenen suçlar ard arda sıralandı. Ahmet İnsel tarafından hazırlanan 12 Eylül darbesinin siyasal ve toplumsal sonuçlarına konulu iddianameyi KEG sözcüsü ve Sosyalist işçi yazarı Meltem Oral okudu.

Ardından 12 Eylül'ün tanıkları kürsüye çıktı. Leman Fırtına, Orhan Miroğlu, Ragıp Zarakolu, Hacay Yılmaz, Sabahattin Selim Erhan, Atilla Keskin, Yılmaz Sezgin, Bülent Aydın, İhsan Eliaçık, Adalet Ağaoğlu, Fahri Aral 12 Eylül darbecilerinin işlediği suçları ve kendi yaşadıklarını anlattı.

12 Eylül'de işkence görmüş, yakınlarını, arkadaşlarını kaybetmiş, farklı fikir ve toplumsal kesimlerden gelen tanıkların ortak vurgusu darbeciler Arjantin ve Yunanistan'da olduğu gibi Türkiye'de de hak ettikleri şekilde cezalandırılmalarıydı.

Yunanistan'da Albaylar Cuntası'nın devrilmesiyle sonuçlanan Politeknik Üniversitesi ayaklanmasının lideri Dimitrious Papachristou, Yunanistan'da darbecilerin nasıl yenildiğini ve tutuklandıklarını anlatan bir konuşma yaptı.

12 Eylül sırasında çocuk olan ya da henüz doğmamış olan Neslihan Türkan, Harun Tekin, Rojin Ülker, Yıldıray Oğur, Semiha Kaya, Memed Ali Alabora, Gökşen Şahin ve Jaklin Çelik'ten oluşan mahkeme heyeti tanıkların ifadelerinden yola çıkarak darbecileri suçlu buldu.

Mahkeme kararında şöyle dendi:

"*Sanıklar Kenan Evren, Sedat Celasun, Nurettin Ersin, Tahsin Şahinkaya ve Nejat Tümer; 12 Eylül 1980 günü saat:03.59'da askeri müdahale yaparak Anayasayı ihlal etme suçunu işlemişlerdir. Dinlediğiniz tanıkların anlattıkları ve sunulan zabıtlarla sanık generallerin insanlığa karşı suç işledikleri açıktır. Ancak suçlular gelecek kuşaklara karşı da suç işlemişlerdir. Mahkeme heyeti, 12 Eylül 1980 darbesi sırasında veya sonrasında çocukluk veya ilk gençlik yıllarını geçirmiş bir kuşağın mensuplarıdır. Bu durum göz önünde bulundurulduğunda 12 Eylül 1980 darbesi ve beş sanığın işlediği suçlar yüzünden;*

28 yıldır kendi dilimizi konuşamadık,

28 yıldır özgür üniversitelerde eğitim göremedik,

28 yıldır fikirlerimizi özgürce ifade edemedik,

28 yıldır bu ülkede demokrasi yüzü göremedik,

28 yıldır Ergenekon benzeri yapılanmalar yüzünden acılar çekmeye devam ediyoruz,

28 yıldır vicdanlarımız sızlıyor

28 yıl sonra bugün, vicdanlarımız önüne gelen bu darbeciler hakkında onlar kadar vicdansız kararlar veremiyoruz. Bugün onlara verilebilecek en büyük cezanın, demokratik bir Türkiye için çalışmak ve darbeciler tarafından yapılmış Anayasa'yı çöpe atıp yeni ve demokratik bir Anayasa yapmak olduğuna mahkeme heyeti karar vermiştir.

Mahkeme heyeti; Türkiye toplumu adına 1980 darbesini yapanların tarih önünde; dünya ve Türkiye kamuoyu nezdinde sonsuza kadar itibarsızlaştırılmalarına karar vermiştir."

Darbenin yıldönümünde başka neler oldu?

CHP'yle yan yana gelenler

Darbeye karşı 21 Haziran eylemine en çok "Nazlı Ilıcak'la yürüdüler" diye itiraz edilmişti. Bu itirazı dile getirenler 13 Eylül'de izmir'de DİSK tarafından düzenlenen mitingte CHP ve DSP'li milletvekilleriyle, 301. maddeyi ve Ergenekon'u savunan Türk Barolar Birliği Başkanı Özdemik Özok'la yan yana geldiler.

DİSK'in mitinginde bol miktarda Türk bayrağı ve Atatürk resimleri taşındı. oysa Darbeye Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu eylemlerinde milli semboller taşınmazken açılan tek tük bayraklar da indirilmişti.

Darbe karşıtlarına "Nazlı Ilıcak'la yürüyorsunuz" diyenler bir tutarsızlık içinde değil mi? Ilıcak gerici de CHP, DSP, ADD ilerici mi?

Ergenekon dağıtılsın diyenler

14 Eylül'de İstanbul'da düzenlenen miting ilginç bir başlığa sahipti: Ergenekon dağıtılsın, darbeciler yargılansın. İki ay önce ergenekon operasyonunun düzenin iç hesaplaşması ve bir aldatmaca olarak görenlerin bugün Ergenekon'u dağıtmaktan bahsetmesiydi.

Tarafsız kalmayı tercih edenlerin bugün sokağa çıkması iyi bir gelişme. Ancak bu dönüş nasıl oldu, işte bu hiç açık değil.

2 ayda ne değişti?

Ergenekon'un dağıtılması gerektiğine nasıl karar verdiler?

Düne kadar Ergenekon'a karşı mücadele edenlere yönelttikleri ithamları özür dileyerek geri çekecekler mi?

Bugünkü darbeye karşı çıkmadan, 12 Eylülcüler nasıl yargılanabilir ki?

12 Eylül Darbeye Karşı Ses Çıkar yürüyüşü İstanbul - Foto: Emre Tüngü

70 Milyon adım Koalisyonu 12 Eylül'de sokaktaydı

Darbeye Karşı 70 Milyon Adım Koalisyonu İstanbul, İzmir ve Ankara'da 12 Eylül'ü ve tüm darbeleri protesto etti.

İstanbul'da darbe karşıtları 12 Eylül günü saat 18.30'da Tünel Meydanı'nda buluştu. Polis buradan Galatasaray Meydanı'na yapılacak yürüyüşü engellemek istedi. 70 Milyon Adım Koalisyonu'nun görüşmelerinin ardından yürüyüş başladı.

Arjantinli darbe karşıtlarının sloganı "bir daha asla" yazılı pankartın yanısıra darbeye karşı ses çıkar dövizleri de taşındı.

"27 Mayıs, 12 Mart, 12 Eylül, 28 Şubat - Bir daha asla!", "Darbelere Dur De", "Öz-öz-özgürlük" ve "Darbelere karşı omuza omuza" sloganları yürüyüş boyunca atıldı.

Kortej büyüyerek ilerledi ve Galatasaray Meydanı'na vardı. Burada Zeynep Tanbay tarafından basın açıklaması okundu.

İzmir

70 Milyon Adım Koalisyonu, İzmir'de Kıbrıs Şehitleri Caddesinde, darbesiz, darbe girişimsiz bir gelecek , askeri vesayetin ortadan kaldırılması, Kenan Evren ve tüm darbecilerin yargılanması için "BİR DAHA ASLA" dövizleri ve düdükçalarak yürüdü. Ardından bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

Ankara

Ankara'da Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması gerçekleştiren koalisyon 12 Eylülcüleri yargılamanın yolunun bugünkü darbecileri durdurmaktan geçtiğini vurguladı.

"Tanırız, iyi savcıdır"

Zekeriya Öz'e Dokunmayın!

Irkçılığa ve Milliyetçiliğe DurDe!

Ergenekon savcısı Zekeriya Öz pek çok suçlamanın hedefinde yer aldı. Suçlamaların büyük çoğunluğu Ergenekon'dan tutuklu bulunan ve darbe tezgâhladıklarına dair pek çok kanıt elde edilen sanıklardan geliyor. Örneğin İşçi Partisi yöneticileri savcının iddianamesinin usul yönünden yanlış olduğunu iddia edip inceleme istediler.

DurDe Girişimi ise savcıya yönelecek tehditleri zamanında fark ederek, bu talepler gelmeden önce bir imza kampanyası başlatmıştı. Kampanyada savcı Öz'e destek çağrısı yapıldı ve sonunun Şemdinli savcısına benzememesi için destek verilmesi gerektiği vurgulandı. Binlerce imza toplandı.

Aradan bir ay geçmeden savcı hakkında inceleme isteyen başvurular gündeme geldi. DurDe Girişimi bunun üzerine yeni bir basın açıklaması hazırlayarak basına ve kamuoyuna yolladı. 12 Eylül Cumartesi günü de Beşiktaş, Barbaros Meydanı'nda, yani savcının görev yaptığı yerin birkaç yüz metre ilerisinde bir basın açıklaması yapıldı.

"Tanırız, iyi savcıdır. Zekeriya Öz'e Dokunmayın" pankartı açılan basın açıklamasını DurDe adına Ayşe Demirbilek okudu. Hem yerel hem ulusal basından yoğun ilgi gören açıklamadan yaklaşık bir saat sonra Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin "soruşturmaya gerek olmadığını" açıkladı.

DurDe Girişimi önümüzdeki dönem Ergenekon soruşturmasını takip etmeye ve Silivri'de yapılacak ilk Ergenekon duruşması sırasında bir gösteri yapmaya hazırlanıyor.

www.durde.org

Kampanyalar hakkında bilgi için: 0535 885 76 15

Costa Gavras'ın Z'si

Yaşayan bir film

Geçtiğimiz haftanın gelişmeleri (12 Eylül'ü anma adına yapılan toplantılar, yürüyüşler; Ergenekon savcısı Zekeriya Öz için direkten dönen inceleme…) ve 12 Eylül Vicdan Mahkemesi'ne katılan Dimitrious Papachristou'nun konuşması 1969 yapımı bir filmi tekrar hatırlamamıza yol açtı. Costa Gavras'ın (Yunanca "Yaşıyor" kelimesinin karşılığı olan) Z filmine Murat Belge de Taraf gazetesindeki köşesinde değinmiş, nedense filmin Türkiye'de yıllarca yasaklı kaldığını vurgulamıştı.

Gerçek bir olaydan esinlenen filmin konusu kabaca, Yunanistan'da örtbas edilmeye çalışılan siyasi cinayetin dürüst bir savcı tarafından araştırılmasıyla ortaya çıkan ordu, polis ve maşa olarak kullanılan milliyetçi grup arasındaki ilişkiden ibaret. Ana karakter olarak takip ettiğimiz savcının soruşturma süreci içinde yaşadığı değişim filmin ilginç yönlerinden birini ortaya koyuyor.

Sorgular boyunca 'suikast' kelimesini sürekli 'olay' diye değiştiren savcı son sorgusunda 'cinayet' demesi üzerine zabıt katibi tarafından uyarılıyor. 60'lar Yunanistan'ına gökten düşmüş bir yabancı gibi görünen savcı olayların içine daldıkça adeta taraf olmanın kaçınılmazlığıyla yüzleşiyor. Filmin sonunda tam adalet yerini buldu diye düşündüğümüz sırada finaldeki yazılardan Albaylar Darbesi'nin gerçekleştiğini ve savcının hapishaneye düştüğünü öğreniyoruz.

Sonra devran dönüyor. Papachristou konuşmasında, bugün Yunanistan'da darbeden bahsetmenin ancak komik olabileceğini, 1974'te 19 cuntacının yargılanmasından sonra kimsenin böyle bir deliliğe yeltenemeyeceğini söylüyor. Siyasi cinayetin, göz altında kayıpların, işkencenin, zorunlu göçün, baskı ve aşağılanmaların telafisinin mümkün olamaz.

Çalınan hayat yerine koyulabilecek bir şey değildir.

Ama darbecilerin yargılanması, darbelerin şakadan ibaret olmasına yol açabiliyorsa neden olmasın.

Orhan Göztepe

Ankara'da liseliler HER HAFTA cumartesi ve pazar günleri saat 14:30'da, anti-kapitalist bir film göstermeye karar verdi. Bayındır-2 Sokak, 30/9 Kızılay adresindeyiz...

20-21 Eylül:
Land and Freedom (Ülke ve özgürlük)
27-28 Eylül:
La Zona (Yasak Bölge)
4-5 Ekim:
Truman Show
11-12 Ekim:
Surplus

sosyalist işçi ne savunuyor?

Aşağıdan sosyalizm

-Kapitalist toplumda tüm zenginliklerin yaratıcısı işçi sınıfıdır. Yeni bir toplum, işçi sınıfının üretim araçlarına kolektif olarak el koyup üretimi ve dağıtımı kontrol etmesiyle mümkündür.

Reform değil, devrim

-İçinde yaşadığımız sistem reformlarla köklü bir şekilde değiştirilemez, düzeltilemez.

-Bu düzenin kurumları işçi sınıfı tarafından ele geçirilip kullanılamaz. Kapitalist devletin tüm kurumları işçi sınıfına karşı sermaye sahiplerini, egemen sınıfı korumak için oluşturulmuştur.

-İşçi sınıfına, işçi konseylerinin ve işçi milislerinin üzerinde yükselen tamamen farklı bir devlet gereklidir.

-Bu sistemi sadece işçi sınıfının yığınsal eylemi devirebilir.

-Sosyalizm için mücadele dünya çapında bir mücadelenin parçasıdır. Sosyalistler başka ülkelerin işçileri ile daima dayanışma içindedir.

-Sosyalistler kadınların tam bir sosyal, ekonomik ve politik eşitliğini savunur.

-Sosyalistler insanların cinsel tercihlerinden dolayı aşağılanmalarına ve baskı altına alınmalarına karşı çıkarlar.

Enternasyonalizm

-Sosyalistler, bir ülkenin işçilerinin diğer ülkelerin işçileri ile karşı karşıya gelmesine neden olan her şeye karşı çıkarlar.

-Sosyalistler ırkçılığa ve emperyalizme karşıdırlar. Bütün halkların kendi kaderlerini tayin hakkını savunurlar.

-Sosyalistler bütün haklı ulusal kurtuluş hareketlerini desteklerler.

-Rusya deneyi göstermiştir ki, sosyalizm tek bir ülkede izole olarak yaşayamaz. Rusya, Çin, Doğu Avrupa ve Küba sosyalist değil, devlet kapitalistidir.

Devrimci parti

-Sosyalizmin gerçekleşebilmesi için, işçi sınıfının en militan, en mücadeleci kesimi devrimci sosyalist bir partide örgütlenmelidir. Böylesi bir parti işçi sınıfının yığınsal örgütleri ve hareketi içindeki çalışma ile inşa edilebilir.

-Sosyalistler pratik içinde diğer işçilere reformizmin işçi sınıfının çıkarlarına aykırı olduğunu kanıtlamalıdır. Bu fikirlere katılan herkesi devrimci bir sosyalist işçi partisinin inşası çalışmasına omuz vermeye çağırıyoruz.

haksızlıkları, mücadalenizi, yorumlarınızı bize yazın

sosyalistisci@gmail.com

sosyalist işçi

■ Z Yayıncılık ve tanıtım hizmetleri Ltd. Şti. ■ Sahibi: Arife Köse ■ Sorumlu Yazıişleri Müdürü: Volkan Tamusta ■ Adres: Caferağa Mahallesi, Nail Bey Sokak, No: 9/15, Kadıköy/İstanbul ■ Baskı: Yön Matbaası, Davutpaşa Cad. Güven Sanayi Sitesi, B Blok 360 Topkapı, İstanbul ■ Yerel süreli yayın, haftada bir yayınlanır

www.sosyalistisci.org

Son elli yılın en büyük kasırgası IKE ABD'yi vurdu. Son 15 yılda Den ve Katrina'dan sonra Ike 3. büyüklük rekorunu kırdı. Kaybeden yine yoksullar.

İklim hızla değişiyor

Son günlerde "Ike" kelimesi eski ABD Başkanı Eisenhower'ın takma adı olmanın ötesinde bir anlam taşıyor. ABD halkı, 2005 yılında New Orleans eyaletini neredeyse haritadan silen Katrina kasırgasının ardından bu sefer de Teksas kıyı şeridini vuran Ike kasırgasıyla baş etmeye çalışıyor. ABD'den önce Haiti, Dominik Cumhuriyeti ve Küba kıyılarını ziyaret eden Ike onlarca kişinin ölümüne, yüzbinlerce kişinin evlerini boşaltmasına ve milyonlarca dolarlık hasara neden oldu. Teksas'ta 1 milyon kişi evlerinden tahliye edildi. Ike'ın Meksika sınırına kadar dayanması bekleniyor.

Teksas ABD'nin petrol rafineri kapasitesinin beşte birini barındırıyor. Dolayısıyla kasırga nedeniyle petrol fiyatlarında da bir artış meydana geldi. Ham petrolün varili 65 cent arttı. Ike bu satırlar yazılırken Houston'ı da etkisi altına alıp Dallas'a doğru ilerlemekte. Şu anda Ike'ın bilançosunu tam olarak bilemiyor olsak da Katrina deneyimi hala hafızalarımızda. Bu büyüklükte bir kasırganın ardından yüzbinlerce insanın evsiz kalacağını, şehre günlerce elektrik verilemeyeceğini, yüzlerce insanın "kayıp" olacağını, şehri sular altında bırakan kasırgadan sadece insanların değil tüm canlıların etkileneceğini, okulların, hastanelerin, köprülerin yıkılacağını, binlerce insanın bir anda işsiz kalacağını biliyoruz. Aynı zamanda dünya halklarının maruz kaldığı bu iklim felaketlerinin nedenini de biliyoruz. Iklim değişikliği yüzünden bu felaket haberlerini daha sık duymaya başlayacağız. Yoksul çoğunluğun bir kısmı kuraklıktan tarım yapamaz halde iken diğer kısmı ise aniden sular altında kalan yaşamlarını yeniden kurma zorunluluğuyla yüzyüze.

İklim değişikliğinin babası zengin öğrencilerin "asi" olmak için uğraştığı bir hobi, çevrecilik safsatası olmadığını artık herkes anlıyor olsa gerek. Bu sınıfsal sorunun kökten bir çözümü yok. Ama etkisini kırmak, yaşanılacak zararların en azını yaşamak mümkün. Hükümetlerin bu sorunu kabul etmenin ötesinde sera gazı salınımlarını indirmek gibi pratik ve yaptırımı olan kararlar vermesi gerektiği bir dönemdeyiz. Yoksul çoğunluğun beslenmekten barınmaya kadar en temel hakkını tehlikeye sokan iklim değişikliğine karşı mücadelede hükümetlerin ne kadar kararlı olduğunu önümüzdeki süreçte belli olacak.

Meclis'in tatile girmesiyle Türkiye'nin Kyoto Protokolü'nü imzalayıp imzalamayacağı rafa kalktı. Protokole taraf olunacağına dair kesin beyanlar sunan Daniska Erdoğan ve arkadaşları bakalım bu konuyu raftan indirecek mi?

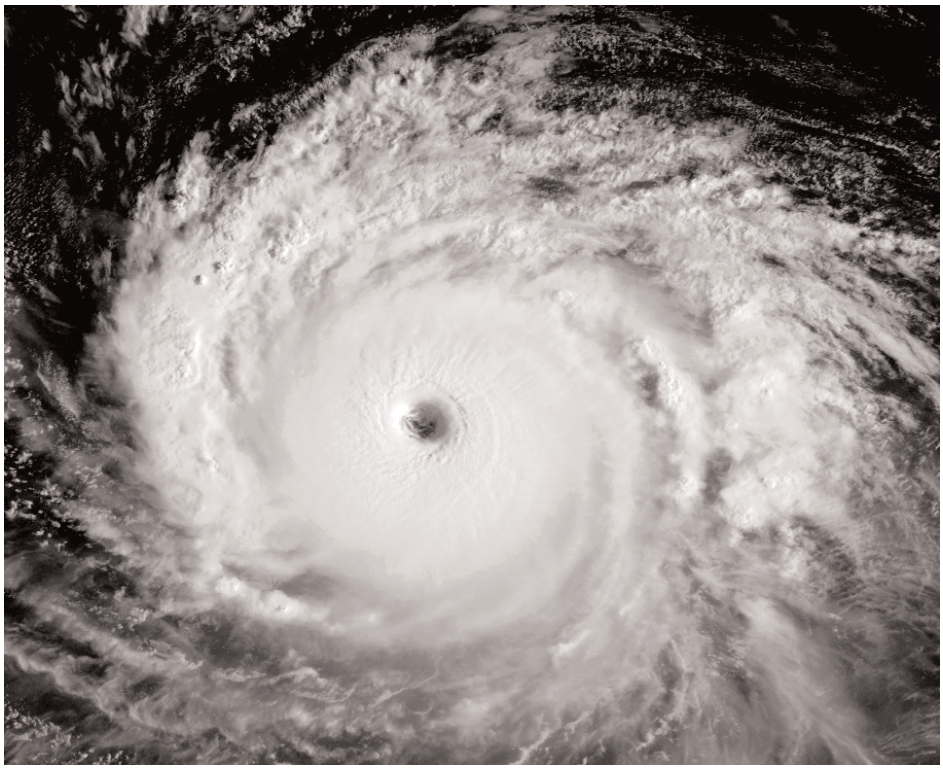

Kaygı verici bir çok işaret var

Dünyanın dört bir tarafından iklim değişikliğinin neden olduğu felaket haberleri geliyor. Adeta alacakaranlık kuşağından seçmece film senaryolarını andıran bu haberlerden bazıları:

- 1930'dan beri buzullarının %90'ını kaybeden Kanada'da 4 bin yıllık buzullarda parçalanmaya ve kayıplar arasına karışmaya başladı.
- Avusturalya'da yaşanan kuraklığa karşı çeşitli sert önlemler alınıyor. Artık polis suyu fütursuzca kullanan, arabasını yıkayan, bahçesini sulayan vatandaşları kontrol etmek için mahallelerde devriye geziyor. En kaliteli sulak alanlar artık yürüyerek geçilebiliyor.
- Şili'de 40 saat kadar süren yağış nedeniyle 2 bin kişi evlerinden tahliye edildi. On yıllardır görülen en şiddetli yağışın ardından kırsal bölgede yaşayan binlerce insan mahsur kaldı.
- Eriyen buzulların sayesinde Kuzey Kutbu artık bir ada.
- Çöl ikliminin hakim olduğu Kenya'da tarihinde ilk kez kar yağdı.

NÜKLEER SANTRALLARA HAYIR!

güneş rüzgar bize yeter Küresel Eylem Grubu

İstanbul:
20 Eylül 17.00'de Nükleere karşı yürüyüş,
Tünel Meydanı'nda buluşuyoruz
İzmir:
20 Eylül 18.00'de Nükleere karşı yürüyüş,
Kıbrıs Şehitleri Caddesi girişinde buluşuyoruz